

PHÓNG SỰ

Ngành Thiếu Pháp quốc thảo luận

LTS: Ngành Thiếu tại hải ngoại những năm gần đây đã làm nhiều huynh trưởng cảm đoàn ưu tư vì các em rất kém tiếng Việt. Sự sinh hoạt và phát triển ngành bị bế tắc vì huynh trưởng nói huynh trưởng nghe, các em nói các em hiểu. Huynh trưởng bắt các em phát biểu bằng Việt ngữ thì các em « tịm khầu » luôn, trong khi tâm lý ngành cho thấy các em muốn phát biểu rất nhiều. Đã đến lúc các Htr tại Pháp phải sinh hoạt với các em bằng Pháp ngữ. Bài phóng sự dưới đây thu thập lời nói chuyện của chị TB Hường Dẫn Pháp quốc đối với các em và những đoạn thảo luận, biên bản của mỗi Đội trên một đề tài do Ban Quản trại đề ra. Từ ngữ «Tên Đội», có em dùng chữ «Nom d'équipe», có em dùng chữ «Nom du groupe»!!! Xin công hiến Lam viên biết Pháp ngữ.

Chị nói chuyện với Em ngành Thiếu – Pháp quốc

Nam Mô A Di Đà Phật,
Bonsoir à tous,

JE suis ravie de vous revoir réunis ici dans les rayons sereins de Bouddha. Certains d'entre nous, vous comme moi-même, avons surpassé des obstacles pour pouvoir nous réunir. Je sais que ça n'a pas été facile! Mais nous avons réussi!!! Cette action montre que vous avez fait beaucoup d'efforts pour venir apprendre de bonnes choses. Vous êtes venus nous encourager, nous épauler, nous aider, à avancer ensemble sur la bonne voie que le Bouddha nous a enseignée.

Je suis sûre et certaine que chaque Trai et chaque séminaire, nous apprennent des choses très utiles pour nous-même ainsi que pour tous les êtres qui nous entourent. Ces choses là sont invisibles mais si vous vous concentrez bien, vous les connaîtrez. Ce n'est pas l'argent, ni fortune, elles sont bien plus précieuses que d'autres choses dans ce monde, car nous ne les perdrons jamais, même dans d'innombrables vies.

Pour conclure, je vous rappelle que vous ne devez pas oublier de vous contrôler en permanence: vos pensées, vos paroles et vos actes. Car ces trois choses forment et créent votre situation, votre vie actuelle et future.

Efforcez-vous de propager l'amour universel et d'aider autrui à pratiquer des bonnes actions, des bonnes paroles et des bonnes pensées.

Dans notre univers, chaque mouvement provoque des causes et des effets! C'est la loi de causalité!! Observez les sinistres de tsunami en Asie ou de cyclone en Amérique. Tous ces événements proviennent des actes, des pensées et des paroles des sinistrés qui ont eux-mêmes créés ces événements, dans cette vie ou depuis d'innombrables vies antérieures. Ces situations ne sont en aucun cas dues à la fatalité ou liées à la décision de Dieu.

Nous devons observer tout cela pour nous corriger, nous éduquer afin d'éviter d'éventuels malheurs supplémentaires et pour pouvoir réduire, voire effacer les mauvais Karmas et rester ensemble dans le bonheur réel et éternel.

Je vous souhaite à tous une bonne santé, bon courage, beaucoup de compassion et de bonnes actions.

Nam Mô A Di Đà Phật.

*Diệu Hồng - Cam thị Hằng Nga
Présidente de l'Association Famille & Jeunesse
Bouddhiques en France*

@ @ @

Nam Mô A Di Đà Phật,

Xin chào tất cả các em,
Chị hân hoan gặp lại các em tề tựu về đây trong Ánh Hào Quang chữ Phật. Trong chúng mình, chị cũng như các em, đã vượt qua mọi khó khăn để có thể về cùng xum họp. Chị biết rằng điều đó không dễ, nhưng chúng mình đã thành công. Điều này chứng tỏ rằng các em đã nỗ lực rất nhiều để về đây học hỏi những điều hay lẽ phải. Các em đã cố võ các anh chị, chung vai với các anh chị, giúp đỡ các anh chị cùng nhau tiến trên đường Đạo mà đức Phật đã chỉ dẫn cho chúng mình.

Chị tin chắc rằng qua mỗi kỳ trại và mỗi lần tu dưỡng, chúng mình đã học hỏi được rất nhiều điều bổ ích cho chính mình cũng như cho mọi người chung quanh mình. Những điều này vô hình, không nhìn thấy, nhưng nếu các em tập trung tinh thần lại, các em sẽ nhận biết được những điều hữu ích đó. Những cái đó không phải là tiền bạc, không phải là của cải, nó quý hơn tất cả mọi thứ trên đời, vì chúng ta sẽ chẳng bao giờ bị mất dù trải qua vô lượng kiếp. Kết luận, chị muốn nhắc các em rằng các em đừng bao giờ quên kiểm soát Ý Nghĩ, Lời Nói và Hành Động của mình. Bởi vì 3 nghiệp này tạo nên tình trạng, cảnh sống hiện tại cũng như tương lai của các em.

Hãy cố gắng trang trải tình thương đến mọi người, mọi loài và giúp đỡ mọi người thực tập Hành Thiện, Ái Ngũ và Ý Nghĩ tốt đẹp.

Trong vũ trụ của chúng mình, mỗi cử động đều tác tạo Nhân và gây thành hậu Quả. Đó là luật Nhân Quả!! Hãy nhìn những nạn nhân sóng thần ở Á châu và cơn bão xoáy ở Mỹ vừa qua. Những hiện tượng này đều do Hành Động, Ý Nghĩ và Lời Nói của những nạn nhân ấy đã tự tạo ra trong kiếp này hay từ vô lượng kiếp trước. Chẳng có hoàn cảnh nào do định mạng hay do Thượng đế nào sắp bày cả.

Chúng mình hãy nhìn vào những sự thể đó để tự sửa mình, tự rèn luyện mình để tránh bị thêm những đau khổ, và có thể làm giảm bớt, hay tiêu trừ mọi nghiệp xấu, và cùng nhau hưởng niềm Hạnh Phúc chân thật, trường cửu.

Chị chúc các em luôn mạnh khỏe, Kiên Trì, tăng trưởng lòng Từ Bi và Tinh Tấn hành Thiện.

Nam Mô A Di Đà Phật
Diệu Hồng - Cam Thị Hằng Nga
TB Hướng Dẫn GDPT VN tại Pháp

Phần I: Thảo luận

* **Đội Xa Nặc:**

«D'après vous, qu'apportent les prières et les enseignements du Bouddha?»

PRIER est, pour nous, une méditation, un moment où nous nous retrouvons dans un état de sagesse et de calme intérieur, bien différent de ce que nous ressentons dans notre vie

quotidienne. La prière apaise l'esprit, ainsi nous pensons que les prières, une conversation avec Bouddha, sont indispensables pour le repos de nos idées.

Nous pouvons aussi nous retrouver, mieux apprendre à nous connaître nous-mêmes, grâce aux enseignements du Bouddha. Les paroles de l'éveillé ne concernent non seulement les vérités de notre existence mais nous permettent aussi de nous libérer de la souffrance, en nous apprenant à avoir une concentration juste et une clairvoyance qui nous guident dans notre vie.

Quand on aide une personne ou un groupe de personnes, cela nous aide à trouver une bonne clairvoyance. Les aides sont des parties théoriques qui ont été apprises dans les enseignements de Bouddha.

Dans chaque action que l'on fait, il y a une conséquence. Par exemple, quand un homme martyrise des animaux ou des êtres humains, il se fera lui-même martyrisé en retour. Ainsi, il connaîtra la même souffrance que celle qu'il a causée.

Les prières et l'enseignement bouddhiques nous aident aussi à contrôler nos émotions, retrouver un calme psychologique devant un problème, prendre du recul par rapport aux événements et en prenant compte des recommandations du Bouddha, nous faisons le choix le plus sage et le plus «éclairé» possible.

Le bouddhisme est toujours présent dans notre vie et apporte de la sagesse et la lumière, répand de la compassion et le calme spirituel dans la vie de tout bouddhiste.

@ @ @

* **Đội Xa Nặc:**

"Tụng kinh và học giáo lý đã mang lại những lợi ích nào cho các em?"

Tụng kinh, đối với chúng em, là một sự thiền định, đó là lúc mà chúng em tự tìm lại chính mình bằng sự sáng suốt của trí huệ và sự an tĩnh của tâm hồn, hoàn toàn khác xa với những cảm xúc trong cuộc sống hàng ngày của chúng ta. Tụng kinh làm lắng đọng tâm của mình vì thế chúng em nghĩ rằng những buổi lễ Phật cũng là cơ hội đối thoại trực tiếp với đức Phật, rất là cần thiết cho sự ngơi nghỉ của tâm xao động của mình.

Chúng em cũng có thể tự tìm lại chính mình, tập tự biết mình hơn, nhờ vào giáo lý của đức Phật. Những lời chỉ dạy hướng tới sự giác ngộ liên quan không những đến sự thật của cuộc sống hiện tại mà còn tạo cho chúng em biết cách thoát mọi khổ đau, dạy cho chúng em sống trong chánh niệm và trong sự sáng suốt, là những điều hướng dẫn chúng em trong đời sống.

Khi mình giúp một người hay một nhóm người, điều thiện này giúp chúng ta cảm nhận được sự sáng suốt. Những sự giúp đỡ đó là một phần trong những lý thuyết được đức Phật chỉ dạy.

Mọi hành động đều đưa đến một kết quả. Thí dụ như khi một người hành hạ các thú vật hay người, thì người đó sẽ bị chịu hành hạ trở lại tương tự. Vì thế, người đó cũng sẽ biết những khổ đau mà họ đã gây ra.

Tụng kinh và học tập giáo lý còn giúp chúng em tự kiểm soát được những cảm xúc tình cảm của mình, giữ được sự bình tĩnh khi phải đối diện trước một vấn đề, lùi lại tùy theo các sự kiện và vừa nhớ đến những điều răn dạy của Đức Phật, chúng em sẽ tìm thấy những đáp án ôn hòa nhất và "sáng suốt" nhất. Giáo lý của đức Phật luôn hiện hữu trong đời sống của chúng ta và mang lại trí tuệ và ánh sáng, gieo rắc từ bi và sự an tĩnh của tâm hồn cho tất cả những người Phật tử.

@ @ @

*** Đội Ma Gia:**

Đề tài thảo luận: "Si vous êtes grondés par vos parents, que pensez-vous et comment réagissez-vous?"

QUAND *on est adolescent, on pense toujours qu'on a raison, on fait nos propres lois. Quand on se fait gronder, on pense que c'est injuste et on ne veut pas assumer nos faits, mais on reconnaît des fois nos torts, sans vouloir les assumer.*

Premièrement, on pense à nos sentiments par le fait de se faire gronder par nos parents. On a peur de se faire confisquer des choses comme: portable, sorties ...

Deuxièmement, ça dépendra de notre mental, de nos réactions, la manière qu'on réagisse.

Première partie, après la morale de nos parents, on a un sentiment de tristesse, de douleurs, de haines, car on se fait disputer par une personne qui nous est proche (Famille), donc on peut se sentir mal aimé par nos proches et on se sent trop mal par la suite, on a des remords, car les parents nous accusent à tort et à travers, parce qu'ils ne veulent pas nous

écouter, et ils nous jugent que par nos actes et non par nos actions, ce qui nous donne un sentiment de mal compris, on ne veut pas leur contredire par respect car ce sont quand même nos parents, donc on doit les écouter, les respecter, mais dans l'esprit, on a envie de leur répondre.

Deuxième partie, après la morale, de nos parents, on réfléchit ensuite quand on est seul par la méditation dans le silence paisible. On reconnaît nos fautes, on regrette mais devant les parents, on dit toujours qu'on a raison. Au fond de nous, on se sent mal, et on a honte de nous parce que c'est une faute grave de parler comme ça aux parents.

On a un peu l'impression qu'on perd de la confiance et qu'on ne peut plus la récupérer.

Conclusion: On reconnaît le bien et le mal, mais on a un caractère fort donc, on pense qu'on a raison

@ @ @

*** Đội Ma Gia:**

"Nếu em bị cha mẹ la rầy, em sẽ có những ý nghĩ và hành động ra sao?"

Khi ở tuổi tráng niên, chúng em thường nghĩ rằng mình lúc nào cũng đúng, nên hành động theo ý riêng của mình. Khi bị rầy la, chúng em lại nghĩ rằng: không được đối xử công bằng và không muốn nhận tội, mặc dù chúng em biết rằng đôi khi mình đã làm chuyện sai quấy nhưng vẫn một mực không muốn nhận tội.

Trước hết, về những cảm nghĩ bị rầy la bởi cha mẹ. Chúng em sợ bị tịch thu những vật dụng như điện thoại di động, bị cấm đi chơi với bạn ...

Thứ đến là tùy theo sự suy nghĩ và những phản ứng mà tuổi trẻ hành động.

Về điểm thứ nhất, sau khi nghe những lời "tụng" răn dạy của cha mẹ, chúng em cảm thấy buồn, đau khổ, thù hận, bởi vì bị la rầy bởi một người thân nên chúng em có cảm giác bị ghét bỏ bởi những người thân thuộc và cảm thấy thật xót xa sau đó, chúng em ân hận; bởi cha mẹ đã tố cáo bậy bạ và các vị không còn muốn nghe chúng em giải bày và các vị đánh giá chúng em qua những hành động tức thời chứ không phải qua những hành vi tốt tiềm ẩn trong những hành động đó, điều này khiến cho chúng em khó hiểu. Dù vậy chúng em cũng không muốn nói ngược lại do sự kính nể vì đó dù sao cũng là cha mẹ mình. Cho nên chúng em buộc phải nghe các vị ấy, phải kính trọng các vị, nhưng trong thâm tâm chúng em vẫn muốn đối đáp với các vị ấy.

Về điểm thứ hai, sau phần "tụng" răn dạy của cha mẹ, chúng em suy tư sau đó trong sự tĩnh lặng. Chúng em nhận ra lỗi lầm của mình, chúng em hỏi

tiếc, nhưng trước mặt cha mẹ chúng em vẫn một mực tranh biện cho mình là có lý. Trong thâm tâm, chúng em cảm thấy đau khổ, cảm thấy xấu hổ vì đó là một lỗi nặng khi đối đáp với cha mẹ như thế. Chúng em có một chút cảm tưởng mất tin tưởng mà không bao giờ lấy trở lại được.

Kết luận: Chúng em nhận biết điều tốt và điều xấu nhưng vì chúng em có một cá tính cứng cỏi nên chúng em vẫn nghĩ rằng chúng em có lý.

@ @ @

*** Đội A Nan:**

Đề tài: Quand vous aidez la Pagode, à qui pensez-vous que cela apporte?

EN

aidant la Pagode, nous pensons aider:

- 1) *la Pagode elle-même dans son fonctionnement matériel*
- 2) *nous-même*
- 3) *les autres*

1) *Nous apportons une aide aux grandes personnes déjà engagées dans des responsabilités comme la cuisine, l'entretien, etc ...*

Nous aidons la Pagode dans sa finalité qui est la représentation des 3 refuges (Joyaux):

- *Bouddha (embellissement du temple, propreté)*
- *Dharma (notre présence donne la disponibilité aux moines de donner des enseignements – les laïcs peuvent recevoir les visiteurs)*
- *Shanga (notre présence apporte une richesse à la communauté des moines, et le développement des valeurs de vivre en communauté)*

2) *Cela apporte également à nous-même par le développement d'activités positives. Nous avons par la loi de cause à conséquence que nos actions rapporteront aussi de grandes bénéfices pour nos vies futures ou même dans le présent par la joie, le bonheur d'aider les autres.*

3) *Pour les autres: Nous apportons un modèle par la disponibilité, le service.*

Nous apportons directement si c'est possible soutien moral, aide à trouver la voie bouddhiste conduisant à l'extinction de la souffrance.

En conclusion, en aidant la Pagode on se rend compte que les bienfaits sont autant pour nous que pour les personnes que l'on aide.

@ @ @

*** Đội A nan:**

Đề tài: “Công quả ở chùa, theo bạn điều này có ích cho ai?”

Bài dịch đề nghị:

* Công quả ở chùa, chúng em nghĩ rằng đóng góp ích lợi được ở các mặt:

- 1/ Sự hoạt động thường xuyên của ngôi chùa.
- 2/ Cho chính bản thân của chúng em
- 3/ Cho tất cả những người xung quanh

Về điểm thứ nhất:

Chúng em phụ giúp các vị Phật tử đã phát tâm đảm trách những công việc như trai soạn, trùng tu ...v.v... Chúng em giúp Chùa, nơi có mục đích thể hiện 3 chỗ nương tựa Quý Báu (Tam Bảo):

- Phật bảo: Chúng em làm được những công tác như sơn phết lại các tượng Phật, phụ giúp những công tác làm đẹp, làm sạch sẽ chùa.

- Pháp bảo: Sự hiện diện của chúng em giúp quý Thầy Cô có thời giờ giảng dạy Phật Pháp - Các bác cư sĩ trách nhiệm có thể tiếp quý khách lai vãng.

- Tăng bảo: Sự hiện diện của chúng em tạo sự phong phú cho Tăng đoàn và sự phát triển giá trị cách sống cộng đồng. (nghĩa là quý Tăng Ni không sống lẻ loi riêng rẽ, không sống khép kín ích kỷ cho tự thân mà hòa đồng với các em và tạo điều lợi lạc đối với mọi người)

Về điểm thứ hai:

Làm công quả cũng mang đến cho tự bản thân của chúng em sự phát triển những tính thiện. Luật nhân quả dạy cho chúng em biết rằng từ những việc làm tốt ngày hôm nay cũng sẽ mang lại những điều lợi lạc lớn lao cho những kiếp sau mà ngay cả cuộc sống hiện tại cũng sẽ hưởng được những niềm vui, niềm hạnh phúc trong việc giúp đỡ những người khác.

Về điểm thứ ba:

Đối với những người xung quanh: Chúng em nên được gương tốt trong sự phát tâm làm Phật sự cho những người khác noi theo.

Chúng em trực tiếp mang lại sự ủng hộ tinh thần cho kẻ khác, nếu có thể, giúp đỡ họ vào Phật đạo đưa dẫn đến sự dập tắt mọi đau khổ.

Để kết luận, làm công quả giúp chùa, sẽ là cơ hội giúp chúng em làm được việc thiện, đem lại được nhiều điều lợi ích cho chính bản thân chúng em cũng như cho những người khác.

@ @ @

*** Đội Kiềm Trắc:**

Đề tài thảo luận: Lợi ích của G.Đ.P.T. đối với đời sống thường ngày.

(Chú thích: bài này các em trại viên viết bằng chữ Việt, nên có bài dịch ra Pháp văn ở bên dưới)

Từ khi chúng em đi sinh hoạt Gia Đình Phật Tử, chúng em được học hỏi rất nhiều về lịch sử của Đức Phật Thích Ca và các vị Bồ Tát để được biết thêm về đạo Phật của chúng em.

Chúng em đã có quen được nhiều bạn tại hải ngoại cũng như gặp gỡ nhiều Gia Đình Phật Tử sinh hoạt tại Pháp Quốc. Là cơ hội để tìm hiểu thêm về văn hóa và tập nói tiếng nói của người Việt chúng em.

Chúng em đã được quý thầy giảng dạy về những bài kinh và những gì cần hiểu biết để sửa tâm, chúng em hướng đến điều tốt để xứng đáng làm người Phật Tử chân chính.

Mặc dù chúng em đi sinh hoạt không lâu lắm nhưng chúng em đã tập được quý mến mọi người theo những lời giảng dạy của bác Gia Trưởng, anh chị Huynh Trưởng.

Cũng như sáng nay, thầy Quảng Viên đã không tiếc thời gian để giảng cho chúng em về bài Chánh niệm. Chúng em không hiểu nhiều cho lắm nhưng chúng em sẽ cố gắng thực hiện ngũ giới như:

*Không sát sanh
Không trộm cắp
Không tà dâm*

*Không nói dối
Không uống rượu*

Và chúng em sẽ cố gắng giữ tâm thanh tịnh theo lời thầy dạy.

@ @ @

Bài dịch pháp văn đề nghị:

DEPUIS *que nous nous sommes intégrés dans la Famille des Bouddhistes, nous avons beaucoup appris sur l'histoire des Bouddhas et des Bodhisattvas pour comprendre d'avantage le Bouddhisme.*

Nous avons aussi fait connaissance de beaucoup d'amis à l'étranger ainsi que rencontrer et cotoyer les autres Familles de Bouddhistes de France. Ceux-ci nous permet de mieux comprendre la culture vietnamienne et de mieux parler la langue vietnamienne.

Nous avons été enseignés par des Maîtres (les Révérends et les Vénérables) les sutras (textes de prière) et en même temps les choses à savoir pour diriger notre mental vers une bonne direction afin de se mériter d'être un authentique Bouddhiste.

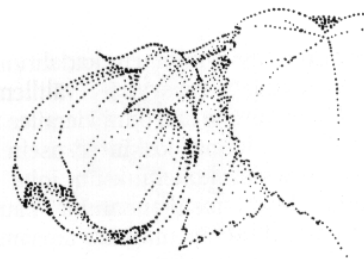
Bien que nous ne sommes pas depuis longtemps dans le groupe, nous avons appris à estimer les personnes par les paroles de bác Gia Trưởng et des aînés.

Par exemple, ce matin, le Révérend Thích Quảng Viên nous a donné de son temps pour enseigner "la concentration juste".

Nous n'avons pas tellement compris mais nous nous efforcerons de pratiquer les 5 préceptes tels que:

- 1. Ne pas tuer*
- 2. Ne pas voler*
- 3. Ne pas pratiquer l'adultère*
- 4. Ne pas mentir*
- 5. Ne pas boire les produits alcoolisés*

Et nous nous efforcerons aussi de garder notre mental calme en suivant les paroles du vénérable.

Phần II: Biên Bản

Đội Xa Nặc (*)

Ngày 30 tháng 10 năm 2005

Niệm Phậ vào lúc 17 giờ 55

Đội viên có mặt: Céline, Sophie, Phương Anh, Vincent, Ngọc Hằng, Ludovic, Antoine, Thủy

Chúng em thấy Đội tổ chức không tốt, một vài người không làm việc và thiếu tinh thần đồng đội. Nhưng chúng em sẽ cố gắng giữ không khí vui của Đội và sẽ làm việc nhiều hơn với bạn.

Về trại, chúng em nghĩ rằng kỳ này ít người so với những kỳ trước. Một vài bài học, chúng em thấy hơi dài, và không cần thiết. Và cho một “Trại Hẹn Bạn” ngành Thiếu, chúng em thấy không đủ trò chơi và thời gian rảnh để làm quen với bạn.

Tất cả các em có tên trên đây đều ký tên.

(*)Đội này có một em mới từ VN sang, nên là đội duy nhất làm biên bản bằng Việt ngữ (Sen Trắng ghi chú).

@ @ @

Đội Ma Gia:

LE groupe composé de Nga, Ophélie, Roland, Shake, Misha, Quốc et Alida.

Le Chef Alida et le Sous-Chef Misha.

Cette équipe a beaucoup de points négatifs malgré l'ambiance du groupe.

On peut dire de l'ambiance du groupe est quelquefois dissipée. Pour le travail, il y a peu de participation de tout le groupe, ce qui donne un niveau faible pour ce Trại.

Même si, lors du rassemblement, on est à l'heure et qu'il ne manque personne à l'appel. On déduit du groupe d'une motivation mais quand les responsables demandent de faire un travail, il y a quelques participants, et ce sont toujours les mêmes qui se désignent.

Dans notre groupe, il y a beaucoup de caractère fort, ce qui donne un fort caractère au groupe et donc une arme forte.

Malgré les points négatifs, il y a la plus importante, celle que l'on s'entend tous.

Alida: Le groupe ne montre pas un très grand esprit d'équipe par la dispersion du groupe entre nous, il y a une bonne entente mais lorsqu'il y a un travail qui

doit être effectué et personne ne s'investit pas complètement sauf certains. Ce manque d'esprit d'équipe démotive certains.

Nga: Le résumé, je le trouve tout à fait vrai. L'esprit d'équipe est décevant pour le travail. Mais niveau ambiance, c'est très bien, on s'entend bien.

Shake: Niveau travail pas trop bien, trop dispersé, mais niveau esprit ça se passe très bien. On s'entend à merveille.

Roland: Je pense que l'esprit de ce groupe est très bien. Tout le monde a de côté très solidaire.

Ophélie: Notre équipe est très bien, une très bonne ambiance, malgré quelques conflits, mais je suis fière d'être dans ce groupe, et notre chef Alida est très bien.

Quốc: J'aime bien l'ambiance du groupe, et notre chef est bien car elle est gentille et nous aime beaucoup. Je l'adore. Mais le Trại cette année n'est pas trop bien, où sont le temps libre? Pourquoi manger en groupe? etc

Misha: J'aime bien l'ambiance de notre groupe car comme je suis sous-chef et Alida est chef, et puis on a des gens qui sont gentils et sympa dans notre groupe.

Conclusion:

Pour améliorer l'ambiance du groupe et notamment du Trại, nous pensons qu'une sortie en dehors du Chùa serait bénéficiaire pour tout le monde, car nous sommes trop enfermés. Et nous voudrions un grand bol d'air frais.

Exemple: Au parc Parilly, pour se défouler en sport et être en compétition avec les villes pour s'amuser.

@ @ @

Sen Trắng tạm dịch:

Đội gồm có: Nga, Ophélie, Roland, Shake, Misha, Quốc và Alida.

Đội trưởng: Alida, và Đội phó: Misha.

Đội này có nhiều điểm yếu mặc dù đội vui vẻ.

Em có thể nói rằng tình trạng đội đôi khi lỏng lẻo. Lúc chấp tác, chỉ có vài người làm, điều đó sẽ làm Trại bị đánh giá thấp.

Ngay cả lúc tập họp, cũng có người vắng. Khi các anh chị giao công việc cho đội, chỉ ít người tham gia, dù đã được phân công trước, điều đó làm giảm tinh thần Đội.

Trong đội chúng em có nhiều bạn có cá tính mạnh, chỉ thích sử dụng những khí cụ mạnh!

Dù có nhiều khuyết điểm, nhưng quan trọng hơn cả là các bạn đều thông cảm nhau.

Alida: Đội mình do tính lêu lổng nên không phổ trương được tinh thần đội, tuy có tập trung nghe, nhưng khi thực hành thì không chú tâm vào công việc, chỉ có một vài bạn làm việc. Thiếu tinh thần đội làm giảm hăng say của bạn đồng đội.

Nga: Tóm lại, đúng là như vậy. Tinh thần đội làm chán nản trong công tác. Nhưng tình trạng đội rất tốt, thông cảm nhau.

Shake: Sự chấp tác không được tốt, ham chơi quá, nhưng về tinh thần thì tốt lắm. Mình cảm thấy thoải mái.

Roland: Em cảm thấy tinh thần đội rất tốt. Mọi người luôn đoàn kết.

Ophélie: Đội mình rất tốt, rất vui, mặc dù có vài lúng củng, nhưng mình thấy tự hào về đội và đội trưởng Alida của chúng mình.

Quốc: Em thích tình trạng đội, và chị đội trưởng tốt quá, chị ấy tử tế và yêu mến đội viên. Em thán phục chị ấy. Nhưng trại năm nay không vui, thời giờ rảnh ở đâu? Tại sao phải ăn cơm theo đội? v.v...

Misha: Mình thích tình trạng chung của đội vì mình là đội phó, và vì các bạn trong đội đều dễ thương và tử tế.

Kết luận: Để có tinh thần đội và nhất là Trại, chúng em nghĩ rằng cần phải di hành khỏi chùa, vì chúng em cảm thấy tù túng quá. Và chúng em muốn được một bầu không khí tươi mát.

Ví dụ: Ở công viên, được chơi thể thao và thi đua giữa các địa phương khác nhau.

@ @ @

Nom de l'équipe: A Nan

Les points négatifs:

Elodie: pense qu'il n'y a pas une bonne communication au sein de l'équipe car personne se parle, et chacun est dans son coin.

Thảo: pense qu'il y a une mal organisation de l'équipe car il y a une dispersion des membres, ils ne sont pas présents et il manque de la motivation dans l'équipe.

Pascal: pense qu'il y a peu de contacts dans l'équipe car personne n'apporte sa dose.

Mie-Mie: n'aime pas l'ambiance de l'équipe, elle est plutôt «morte» (l'ambiance) et qu'il y a une mal

formation de l'équipe. C'est-à-dire que beaucoup de personne dans cette équipe qui ne sont pas forcément avec les gens qu'ils voulaient.

Cathy: pense que l'on se parle «normalement», malheureusement l'ambiance n'est pas meilleure.

Les points positifs:

Jeannot: trouve que c'est bien qu'il n'y ait pas de conflit dans l'équipe et que tout le monde s'écoute.

Michel: trouve que l'équipe est efficace et qu'il y a des gens biens car tout le monde sait quelque chose dans l'équipe et qu'on participe tous pour répondre.

Pascal: pense qu'il y a une bonne ambiance car on arrive à se parler quand même et que tout le monde participe lors des concours, on peut mieux faire.

Tous les membres de l'équipe ont signés.

@ @ @

Sen Trắng tam dịch:

Tên Đội: A Nan

Khuyết điểm:

Elodie: nghĩ rằng mình không có sự liên lạc chặt chẽ trong đội vì ai cũng thích nói chuyện riêng và mỗi người một góc.

Thảo: nghĩ rằng đội kém tổ chức vì có nhiều bạn ham chơi, các bạn thường vắng mặt và thiếu tinh thần đồng đội.

Pascal: nghĩ rằng giữa đội viên ít tiếp xúc với nhau vì ai cũng tự kiêu hết.

Mie-mie: không thích tình trạng đội, vì nó "chết" và đội thiếu tinh đồng đội vì có những bạn đội không thích tiếp nhận bạn đồng đội mình.

Cathy: nghĩ rằng mọi người sẽ nói "bình thường", mặc dù tình trạng chẳng khả quan tý nào.

Ưu điểm:

Jeannot: nghĩ rằng đội mình tốt đấy vì không có xung đột trong đội và mọi người đều lắng nghe nhau.

Michel: nghĩ rằng đội có thực hành và có những bạn giỏi vì mọi người đều biết việc trong đội cũng như đều tham gia thảo luận.

Pascal: nghĩ rằng đội mình ngon lành đấy chú vì dù sao ai cũng phát biểu và tham dự đố vui, mình có thể làm được hơn.

Toàn thể thành viên đội ký tên.

Nom du groupe: Kiên Trắc

LES points positifs de notre groupe sont: il y a une très bonne ambiance, on s'entend très bien. Il y a une bonne organisation, un esprit d'équipe, présence d'entraide mutuelle. On essaie de se parler Viet.

Certains travaillent moins que d'autres lors des travaux d'équipe. Il y a des difficultés pour se réunir tous rapidement. Malgré ces quelques péripéties, on est une équipe soudée, on comprend bien ce que veut dire Tinh Thần Đồng Đội.

Tous les membres du groupe ont signés

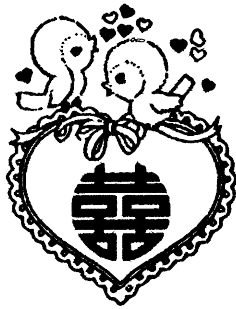
Sen Trắng tam dịch:

Tên đội: Kiên Trắc

Những ưu điểm của đội chúng mình là: Tình trạng đội rất tốt, ai cũng thông cảm nhau. Từ tổ chức, tinh thần, đến tình tương thân lẫn nhau đều có. Mình còn cố gắng nói chuyện bằng tiếng Việt.

Có vài bạn không tích cực chấp tác hơn những bạn khác trong đội. Nhiều khó khăn để tập họp nhanh. Mặc dù có vài biến chuyển, nhưng vẫn là một đội hàn gắn chặt chẽ, em muốn nói đến Tinh Thần Đồng Đội.

Mọi thành viên đội đều ký tên.

Chúc mừng

Nhận được hồng thiếp báo tin lễ Thành Hôn của chị:

Diệu Bảo - Trần Thị Quỳnh Anh

Sánh duyên cùng anh:

Thiện Tánh - Phạm Quốc Tuấn

Hôn lễ được cử hành tại chùa Bảo Quang - Hamburg ngày 26 tháng 11 năm 2005.

Chúng tôi chân thành chúc mừng hai họ Phạm - Trần "Sắc cầm hòa hợp" và anh chị Tuấn - Anh Trăm năm Hạnh phúc.

BHD GDPT VN Âu châu
BBT NS Sen Trắng Âu châu
Toàn thể Lam viên Trại Huyền Trang 2

Lá thư Hoà Lan:

LỄ THỌ CẤP CỦA HAI CHỊ MỸ NGŨ & HUYỀN TRANG

Mến chào toàn thể nhà Lam thân thương.

Thăm thoát 12 năm trôi qua. Năm nào cũng thế, gđpt Chánh Tín đều tổ chức mừng ngày Chu niên. Để mừng năm nay vừa tròn một con giáp nên GD Chánh Tín đã tổ chức một kỳ trại lòng vào trong đó có lễ Trung Thu cho các em Oanh vũ rước đèn. Đặc biệt nữa là lễ thọ cấp Tín cho hai Huynh Trưởng Tâm Ngọc - Huyền Trang và Diệu An - Mỹ Ngũ.

Cá nhân tôi, khi đến với GDPT, người tôi quen biết đầu tiên là hai chị. Lúc ấy GDPT chưa có vinh hạnh được mang tên CHÁNH TÍN. Số người sinh hoạt vồn vện năm gọn trong hai bàn tay. Hai chị đều là người tiên phong, luôn hăng hái trong mọi lãnh vực, hòa đồng với các ACE, kính trên nhường dưới nên luôn được quý thầy, các bác, cô chú cũng như các ACE đều mến thương. Đúng là người Huynh Trưởng gương mẫu từ thuở ấy.

Tôi còn nhớ hồi đó có lần chị Diệu An tâm sự với tôi, chị rất lo âu cho sự thịnh suy của Gia đình. Vì chị thấy những anh chị đi trước khi đến tuổi lập gia đình, xây dựng tổ uyên ương, thì lại rời bỏ gia đình tâm linh của mình. Chị nói, nếu sau này chị có lập gia đình thì chị sẽ tìm người cùng chung chí hướng, cùng là Huynh Trưởng thì chị mới nên gia thất. Và chị đã thực hiện đúng như lời chị nói. Thật là người có ý chí, tinh thần trách nhiệm và sự hiến dâng cho GDPT thật lớn lao.

Bởi thế khi hai chị nhận cấp hiệu được trao cho, tôi thật kính phục, mừng rỡ. Mừng là vì hai chị chính thức nhận nhiệm vụ thiêng liêng mà hai chị đã từng tâm nguyện sẵn sàng dâng thân cho tổ chức. Và từ nay GDPT nói chung cũng như Chánh Tín nói riêng đã có người nối gót theo đàn anh lo gây dựng, chăm sóc, những mầm non sau này được bồi đắp với những ý nguyện, những tấm lòng thành thật mộc mạc, đậm đà hương vị quê hương, bản sắc dân tộc, không kiêu sa lộ liễu, đua đòi theo người bản xứ.

Vì lòng tin yêu của hai chị đến với đạo pháp, đến với chùa VẠN HẠNH, mà lúc đó chỉ là một Niệm Phật Đường, đến với thượng tọa Thích Minh Giác với hết cả nỗ lực của mình trong thời phôi thai ấy. Nên khi đến phần đạo từ chính Thượng Tọa cũng không cảm

được nước mắt. Sau này Thượng Tọa cho biết cảm nghĩ của Thầy trong lúc ấy là:

Từ xưa đến nay, Thầy đã đi hộ niệm cho nhiều đám, già có, trẻ có. Người nhà nhiều khi khóc kể bi thương. Nhưng Thầy vẫn cố nén lòng, giữ cho tâm thanh tịnh mà cầu nguyện cho người quá vãng. Nhưng sáng hôm nay Thầy đã không cảm được nước mắt, Thầy nghĩ đến ngày Thầy mới đến Hòa Lan đã cùng với một ít anh chị em thành lập GDPT. Mong cho lớp trẻ học được đạo, có được niềm tin nơi Tam Bảo. Từ những ngày đầu ấy đã có hai chị Mỹ Ngũ, Huyền Trang. Nhưng rồi mười mấy năm trôi qua, theo thời gian mà hai chị lớn dần, rồi trở thành Huynh Trưởng. Ngày nay hai chị được các anh chị lớn hơn trong ban Hướng Dẫn Á Châu trao cho cấp Tín, một cấp bậc mà theo Thầy biết là sẽ dần dần trọn đời cho tổ chức GDPT Việt Nam. Thầy vui mừng vì từ nay GDPT Chánh Tín này đã có người thừa kế, ngôi chùa Vạn Hạnh này sẽ có người chung lo và cũng từ nay Giáo Hội được tô bồi, vun vén.

Trong khi những đạo từ được Thầy ban ra cùng với cảm xúc, nuốt nước mắt nghẹn ngào. Có một câu mà tôi còn nhớ mãi: **“ngày nào còn GD Chánh Tín là ngày đó còn Thầy”**. Thầy là điểm tựa của GD Chánh Tín, ngược lại Chánh Tín cũng là nơi Thầy vì Đạo mà nương tựa vào quý Phật tử từ khi Thầy bước chân đến Hòa Lan. Minh làm chủ được mình rất là khó. Thịnh suy, có không. Vì nghĩ đến các anh chị đã đến với Thầy, với các em, theo Thầy học từ bấy lâu nay ...

Và tự nhiên nước mắt tôi tuôn trào, nhớ đến thời ấy, khi Thầy còn chân ướt, chân ráo mới đến Hòa Lan. Cái xứ lạnh lẽo, người Việt không đông, người theo đạo Phật lại ít ỏi, vật chất thì thiếu thốn, tinh thần thì chẳng có mấy ai để nương tựa. Nhưng Thầy vẫn một lòng tin khi các Phật tử tề tựu về với Thầy. Chúng tôi thường thay phiên nhau về viếng thăm Thầy trong những dịp lễ được nghỉ học cũng như cuối năm đón giao thừa và Tết Nguyên Đán cho Thầy bớt cô quạnh và học hỏi thêm Phật pháp. Sự chịu đựng, sự hy sinh cho đạo pháp trong thời gian ngặt nghèo đó mới có được ngày hôm nay. Với sự cảm kích đó mà nước mắt tôi chảy thành dòng.

Không những riêng tôi mà anh Chí Pháp, người anh đầu đàn đã từng chứng kiến không biết bao nhiêu lần lễ phát nguyện, quy y hay thọ cấp, cũng không ngoại lệ. Nước mắt anh chảy dài trên đôi má gầy gò. Anh xúc động nhiều lắm, trước khung cảnh trang nghiêm, giữa đạo tràng thanh tịnh, vì thấy đàn em đã khôn lớn, các em đã tiến lên bước nữa, nối gót theo chân

của mình làm anh vui mừng, sung sướng mà rơi lệ và cảm tưởng của anh trong buổi lễ thọ cấp. Anh phát biểu:

Ngày Chu niên lần thứ 12 của GD Chánh Tín năm 2005, cũng là ngày lễ Trung Thu và được BHD/AC tổ chức lễ Thọ Cấp Tín cho hai Huynh Trưởng Tâm Ngọc - Lê Huyền Trang và Diệu An - Nguyễn thị Mỹ Ngũ. Ngày lễ được tổ chức chu đáo, đầy đủ ý nghĩa: Hai ngành Thanh Thiếu cắm trại, ngủ đêm từ tối thứ sáu đến cuối tuần. Công trại được dựng công phu, sân trại trang trí cờ đèn rực rỡ. Chương trình sinh hoạt, phân công nấu nướng rành mạch, đủ cả các bộ môn tu học Phật pháp, trình diễn văn nghệ, trò chơi hoạt náo, rước đèn Trung Thu, quà bánh kẹo cho Oanh Vũ, tặng phẩm cho ân nhân, Ban bảo trợ để gây ý niệm thực hành bài Pháp Tú Ân mà các em đã học ... Tiết mục nhiều lắm nhưng nơi đây tôi chỉ xin tóm lược về lễ Thọ Cấp để thay lời đáp của vài Huynh Trưởng Chánh Tín đã hỏi tôi: ‘*Vì sao anh khóc ?*’

Đêm ấy các em được thức khá khuya đến 3 giờ để cùng nhau vui học, trao đổi kiến thức ... thế mà sáng sớm, chỉ mới 6 giờ, khi mà vạn vật vừa chuyển mình đón ánh bình minh thì các em đã mặc đồng phục chỉnh tề, thanh thiếu nữ mặc áo dài Lam, nghiêm trang đứng theo đội hình tại chánh điện. Thượng tọa Thích Minh Giác chủ trì buổi lễ. Lời kệ Thủ Lăng Nghiêm trầm hùng được toàn thể đọc tụng vang rền theo nhịp mõ, khảng định đại nguyện nuôi dưỡng Bồ Đề tâm kiên cố để thừa hành Bồ Tát đạo, đã khiến lòng tôi rung động. Rồi đến Truyền Đăng Tục Diệm: khi ánh nến lung linh chập chờn được Thượng Tọa cung thỉnh từ bàn Phật, chuyền mời sang đến hai ngọn đèn cầm sẵn trong tay của hai ‘*Trưởng*’ đang trong tư thế oai nghiêm, thành khẩn đón nhận, bùng cháy sáng lên. Tôi bất chợt thấu hiểu biểu tượng ánh sáng Trí tuệ và Giải thoát đã thâm nhập vào hai Trưởng, và thâm nguyện, hãy tinh tấn bảo trì. Rồi đến lời phát nguyện và cảm tưởng của hai Trưởng, sau mỗi đoạn phát nguyện được đại chúng hộ trì bằng đồng nguyện cầu tha lực của Bồ Tát Thường Tinh Tấn gia hộ cho hai Trưởng đương sự viên thành lời tự nguyện. Rồi Chị Trưởng Ban Hướng Dẫn Âu Châu, thay mặt tổ chức GDPTVN chấp nhận lời phát nguyện trung kiên với Tổ Chức. Rồi Huynh Trưởng Tâm Ngọc - Lê Giao và tôi được chị Trưởng Ban cho phép gắn cấp cho Huynh Trưởng thọ cấp mà tính riêng, một ‘*chị*’ là ái

nữ của Lê Giao và một ‘*chị*’ là con gái thứ của tôi. Có lẽ khung cảnh bi hùng quá, trang nghiêm quá, thân thương quá nên hai ‘*chị*’ đứng nghiêm bất ẩn kiết tường chào, đón nhận Cấp Hiệu mà thút thít khóc! Rồi đến đạo từ của Thượng Tọa, vừa là Hội Trưởng vừa là Cố vấn Giáo Hạnh. Thầy đã ôn lại quá trình hình thành GD Chánh Tín từ đầu thập niên 90 và ca ngợi sự dấn thân, hy sinh đủ mọi mặt của hai Trưởng để ngày nay Hòa Lan có được một Gia Đình Phật tử có quy củ, đi vào nề nếp. Kết quả ấy nhờ hai Trưởng hiểu rõ lý Đạo, giữ vững Niềm Tin, nắm vững cương lĩnh Tổ chức nên hôm nay rất xứng đáng được thọ nhận Cấp Tín đứng trong hàng ngũ Huynh Trưởng GDPT Việt Nam. Giọng Thầy trầm buồn, xúc động khiến thính chúng thấy đều ngậm ngùi, ai cũng rướm lệ!

Đấy chúng kiến cảnh tượng thế ấy làm sao Tâm không bị giao động! Và lại dù đã sinh hoạt trong GDPT trên 50 năm, nhưng mỗi lần dự lễ Phát nguyện vào Đoàn, Quy Y Tam Bảo hay Thọ Cấp là tôi bị xúc động ít nhiều, có lẽ vì sung sướng thấy các em biết Tu sớm hơn mình. Một nhược điểm mà tôi chưa khắc phục được là Tâm tôi còn bị dính mắc bởi Ngã, Sở nhiều quá nên kỳ này đối tượng là ‘*con mình, cháu mình*’ sinh hoạt trong đơn vị GDPT ‘*của mình*’ nên mình cảm động nhiều hơn, nước mắt chảy nhiều hơn! Lý do khóc là thế!

Để an ủi, tôi tự hỏi mình đã làm được gì lợi ích cho Tổ chức chưa? - Xin thưa, chưa có gì cụ thể! Nhưng hôm nay có con biết theo lối mòn, và nếu đến thế hệ thứ ba còn có nữa, thực hiện được câu ‘*truyền tử lưu tôn*’ thì chắc mãn nguyện rồi!

Ừ nhỉ! Thật đặc biệt nhỉ. Cha trao cấp bậc cho con là chuyện hiếm có lắm. Nhưng hôm nay, không những một mà là hai người cha trao cấp bậc cho hai người con, mà là cấp TÍN. Không biết nhân duyên từ bao kiếp ... Bởi thế tôi liền đến hỏi cảm tưởng anh Tâm Ngọc - Lê Giao, anh cho biết:

Đêm hôm trước, tôi nằm trần trọc mãi không ngủ được. Tôi đếm từng giờ từng phút trôi qua, tôi đếm luôn những kỷ niệm của tôi khi đến với GDPT và những cách truyền thừa GDPT tại xứ người ... Từ ngày Thầy Minh Giác cùng tôi và một ít anh chị em vận động thành lập GDPT, tôi không hề nói với ai, kể cả con cháu tôi, hãy đi sinh hoạt GDPT với tôi. Nhưng con tôi, cháu tôi vẫn đến và đến cho tới khi khôn lớn. Tôi dặn tôi: Sáng mai, phải nắm lấy hơi thở, giữ cho thân tâm thanh tịnh mà cầu nguyện cho con trong lễ thọ cấp.

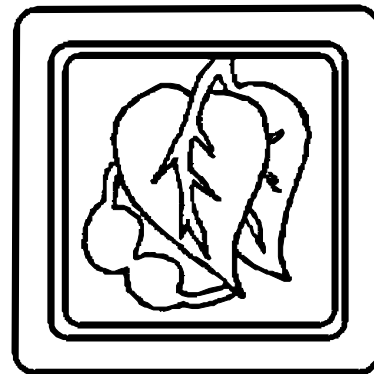
Buổi lễ rất trang nghiêm từ lúc bắt đầu cho đến khi chị Trưởng BHD ÁU CHÁU thay mặt tổ chức công nhận lời phát nguyện của hai huynh trưởng thọ cấp ... Đến phần trao cấp hiệu, nước mắt tôi trào ra, chảy dài trên má ... Tôi khóc như chưa bao giờ được khóc vì tôi được tự tay cài lên áo con tôi phù hiệu huynh trưởng cấp TÍN, tôi cố gắng nói với con tôi rằng: huynh trưởng cấp Tín chịu trách nhiệm trước sự thịnh suy của một đơn vị GDPT, nhưng không tài nào nói được, vì nước mắt cứ chảy dài ... Tôi trao vội cho con tôi quyển sách nhỏ SỨ MỆNH CỦA GIA ĐÌNH PHẬT TỬ của người Áo Lam và trở về chỗ của mình, mặc cho con tôi đứng đó khóc ! Rồi đến lúc con tôi đọc cảm tưởng của người thọ cấp, nó nói: ... Mai sau dù có gian nan trắc trở thì hãy nhớ lại ngày này mà tinh tấn vượt qua. Để rồi mai sau sẽ cười với chính mình khi nhớ đến câu tục ngữ: HỒ PHỤ SINH HỒ TỬ ... Tôi lại bật cười trong tiếng nức.

Thế là chị Tâm ngọc - Huyền Trang đã làm tròn tâm niệm của anh Giao và cũng là của chính mình, mặc dầu anh không hề nói với con lời khuyên nhủ nên đi sinh hoạt GDPT. Tất cả đều do tự tâm mình, vì tình thương yêu đàn em muốn dìu dắt đàn em nổi gót cha anh mình. Cảm tưởng chị thổ lộ cho hay là:

Đêm trước lễ thọ cấp, anh chị em Chánh Tín họp vui quanh đèn trong lều, ngoài sân chùa cho đến 3 giờ sáng, vậy mà 6 giờ sáng cùng ngày ai nấy đều tươm tất trong bộ lễ phục rất chỉnh tề và có mặt đầy đủ trong chánh điện. Nhìn các em tôi, tự dưng tôi cảm động và thương mến vô cùng. Những khuôn mặt thiếu ngủ kia nhưng sao lại tươi vui đến thế, không lẽ đó là những cử chỉ để che dấu sự hồi hộp và tính hiếu kỳ của các em, hiếu kỳ bởi lần đầu tham dự lễ thọ cấp. Trong lúc chờ đợi Thầy quang lâm chánh điện, tôi đứng sát hai anh lớn, anh Chí Pháp và anh Tâm Ngọc. Nhìn hai khuôn mặt hốc hác, tôi biết đêm qua hai anh cũng trần trọc khó ngủ lắm, lại thêm vẻ lo lắng, suy tư... khiến tôi không cầm được nước mắt. Cho dù hình hài này theo thời gian có đổi thay chẳng nữa, nhưng màu Lam trong các anh vẫn tươi thắm như kia mà!.. Rồi đây đến thế hệ của chúng tôi, liệu mình có hoàn thành trọng trách mà các anh tin tưởng giao cho không? Ngoài ra, đây còn là việc “cha truyền con nối”. Tiếp nối dòng sinh mệnh và hoài bão mà đáng sinh thành đã gieo trồng cho con, cho cháu ... Nước mắt tôi lại tiếp tục chảy, chảy cho những cây tre già đặt niềm tin cho hậu thế và chảy cho những mầm măng non mang nhiều hy vọng ở tương lai.

Những mầm non có được nhiều hy vọng ở tương lai hay không? Thì cũng do một phần đóng góp của lứa tuổi chúng tôi hiện tại. Quý Thầy là những bó đuốc soi sáng đường cho các con đi, hai chị là một trong những tấm gương để cho ta soi mà noi theo. Riêng cá nhân tôi đã làm được những gì ? Khi tôi đến bắt tay chúc mừng chị Diệu An, nước mắt tôi lại rơi. Tôi đã nổi lòng ganh tị, vì tôi còn mang nặng bởi Ngã, Tâm tôi chưa trụ. Tôi ganh vì tôi không giữ vững lập trường như chị Diệu An, chỉ vì một thoáng đam mê, ham danh vọng mà tôi đã đánh mất đi cái Phật tánh trong tôi. Tôi ganh vì tôi không làm tròn bổn phận của một người Phật tử, một huynh trưởng lo duy trì, phụng sự cho tổ chức của mình càng ngày được hưng thịnh. Và tôi cũng ganh tị là chắc kiếp trước mình vụng đường tu nên kiếp này luôn gặp trắc trở không thuận duyên tu như gia đình của hai chị. Nhưng tôi vẫn tự nhủ với lòng, phải cố gắng khắc phục mọi khó khăn, thực hiện đúng câu châm ngôn BI, TRÍ, DŨNG để đi theo lý tưởng của mình, vì tôi thiết nghĩ: Ta có thể ăn nửa bữa, ngủ nửa giấc nhưng không thể nào đi nửa đường chân lý.

Huệ Sơn
GDPT Chánh Tín - Hòa Lan

Chu Niên 12 của

GDPT Thiện Minh

Hồng Hạnh

Khởi đầu cho bài viết này em xin được cảm ơn đến anh TH, trong một lần gửi thư anh đã gửi tặng em nhạc phẩm «Mỗi ngày tôi chọn một niềm vui» của cố nhạc sĩ Trịnh Công Sơn. Và hôm nay em xin được chọn một niềm vui trong nhiều niềm vui đó, để cùng về cùng đến với các em:

*Mỗi ngày tôi chọn một niềm vui
Cùng với anh em tìm đến mọi người
Tôi chọn nơi đây cùng nhau ca hát
Để thấy tiếng cười rộn rã bay*

Đúng hai giờ trưa ngày thứ bảy 12/11/05, các ACE lam viên đã sẵn sàng có mặt đầy đủ về chùa để chuẩn bị cho ngày chu niên hôm nay.

Trước đó một cuộc họp cấp tốc đã được diễn ra tại một tiệm ăn bình dân, gọi là ăn xong rồi họp, và kỳ này đặc biệt không ai mời ai cả, mà tự cá nhân phải móc hầu bao, chỉ có thư ký gia đình được quan tâm bằng một ly cà phê, vì phải bỏ công ghi ghi, chép chép.

Trở về chương trình ngày thứ bảy, mỗi người một công việc, anh thì làm biểu ngữ, chị họa mi thì dạy hát, các em Oanh Vũ thì tập múa ở một góc chùa.

Đúng năm giờ, khi tiếng còi tập họp, tất cả đều vân tập trên chánh điện, cùng nhị vị Thầy cố vấn giáo hạnh và các bác ban bảo trợ.

BLĐ muốn dành một sự ngạc nhiên cho Sư Ông, vì từ khi tháng bảy được biết Sư Ông Thích Tánh Thiết được tấn phong lên Hòa Thượng mà mãi lu bu với công việc Phật sự tại chùa, hôm nay nhân cơ hội Gia Đình được thêm tuổi cùng lúc chúc mừng và đánh lễ Sư Ông.

Sau lời đạo từ của Sư Ông, gia đình được

ban trai soạn đãi một châu bún riêu, vừa thơm vừa ngon, và các em đã dành một phần thời gian để ăn trong chánh niệm, ngay cả các em Oanh vũ (đây là một trong những bài thực tập mà Thầy cố vấn giáo hạnh và các anh chị trưởng đã tận tình chỉ dẫn trong lần trại họp bạn vừa qua.

Ăn xong thì phải chấp tác, mặc kệ mình đang thướt tha trong chiếc áo dài lam xinh xắn, các em thiếu nữ đã không ngần ngại xắn tay áo xung phong vào ... rửa bát, còn phần bên nam ý mình sức mạnh hơn các em chân yếu tay mềm nên dành phần dọn bàn ghế, lau chùi, các em Oanh Vũ được cung nhất, còn phần các anh chị trưởng cũng được xí phần làm việc không kém các em.

Khai mạc lễ chu niên có Thầy viện chủ chùa Thiện Minh (tức Sư Ông, đó là cách gọi thân mật của anh chi em GDPT Thiện Minh) cùng hai Thầy Minh Phú và Quảng Viên.

Mở đầu là lời diễn văn của anh LĐT, BGT, thư ký báo cáo, phần thủ quỹ cũng lên báo cáo chi thu trong năm (có lẽ vì khớp quá tìm không ra lời, thay vì giới thiệu chị thủ quỹ (TQ) lên báo cáo «chi thu», thì chị MC chương trình lại mời chị TQ lên báo cáo «tiền bạc», khiến các bác được dịp cười một phen.

Các bác và phụ huynh lần lượt phát biểu cảm tưởng của mình, các em đoàn sinh cũng phát biểu cảm nghĩ của các em nhưng được thông qua bằng một bài hát Ân Com học trong dịp trại và các em lại tự chế ra thêm vài câu sau để cảm ơn các bác, bài hát như thế này:

*Nâng bát com chay tịnh
Em cảm ơn đệ huynh
Em cảm ơn Thầy Tổ
Em cảm ơn gia đình*

*Nâng bát com chay tịnh
Em cảm ơn mẹ cha
Em em ơn Chu Phật
Em cảm ơn chúng sanh
Và cảm ơn các bà
Và cảm ơn các bà
Và cảm ơn các bà*

Phần ban đạo từ của Sư Ông đã kết thúc chương trình khai mạc, ngay trước lúc đó, gia đình được tiếp đón một vị khách quý mà từ bấy lâu nay đã là một mối quan hệ thật đẹp giữa cộng đồng hai tôn giáo tại vùng Lyon này : Đó là Cha Hải, người đã có thâm tình cùng Thầy Trụ trì và gắn bó với GDPT từ hơn hai mươi năm qua, đó không phải là một sắp xếp trước (vì Cha đã được nhậm chức nơi khác) mà là một cái duyên đưa đẩy Cha đến đây chung vui với gia đình qua lời phát biểu của cha.

Quả thật đối với gia đình đây là một vinh dự thật lớn cho ACE Thiện Minh.

Kế đến là phần thi đua đố vui cho các em, cuộc thi được diễn ra khá sôi động, và kết quả cho thấy rằng tuy các em không nói nhiều tiếng Việt, do sinh trưởng nơi xứ người, nhưng các em điều hiểu các câu hỏi nêu ra bằng Việt ngữ.

Một bác đã thay lời BLD rằng với tinh thần thích học của các em, mong rằng tất cả các vị phụ huynh hãy giúp đỡ và nói tiếng Việt với các em nhiều hơn ngay trong gia đình với mong ước một ngày nào đó các em sẽ nói một cách thông thạo hơn.

Văn nghệ được bắt đầu bằng bài hát mừng Chu Niên, xoay quanh sáu ổ bánh do một bác làm tặng. Sư Ông và Cha đã thổi nển và cắt bánh cho Chu Niên lần thứ 12 của GDPT Thiện Minh.

Dựa trên dòng nhạc Phật Giáo Tây Tạng, các em thanh thiếu nữ và oanh vũ nhẹ nhàng trong tà áo dài lam thướt tha cùng với những đóa hoa sen trên tay đã thể hiện điệu múa Xá Lợi như một thông điệp Lòng Từ Bi của Đức Phật được ban rải đến tất cả chúng sanh muôn loài.

Và còn một số chương trình khác được các em và ban bảo trợ đảm trách.

Khi đang diễn ra buổi chu niên, gia đình được tin: có một phụ huynh lấy xe công cộng để về chùa phải cấp tốc trở về nhà, vì có một nhóm trẻ người di dân nhập cư từ các quốc gia khác đang bạo động trong thành phố Lyon.

Qua sự kiện cho thấy rằng chúng ta rất hạnh phúc vì đang được che chở bởi mái

chùa, dưới ánh hào quang của Chư Phật, tình thương của quý Thầy, quý bác, và chúng ta có một đàn em hết sức ngoan hiền, biết vâng lời, mong rằng các em sẽ tiếp tục tiến bước trên bước đường sinh hoạt cũng như tu học của mình.

Kết thúc bài viết này em xin có đôi lời cảm ơn đến các anh chị trưởng đã cùng em làm việc bấy lâu nay trong tinh thần Lục Hoà và xin cảm niệm công đức đến các anh chị Cựu Huỳnh Trưởng, người đã khai phá những bước đầu cho GDPT TM đến ngày hôm nay, mặc dầu gia đình sinh hoạt chính thức trên thông tư là 12 năm nhưng trên thực tế thì đã hơn 20 năm, đó là lời bộc bạch của bác Diệu Thu, một trong những bác đã luôn luôn sát cánh với GDPT.

Trăng và „Không“

Đêm Thu lững thững dạo bên hồ,
Thả hồn theo gió hứng nguồn thơ.
Vầng vặc gương Nga trời trong vắt,
Đáy hồ cũng có một chị Hằng.

Gió đầu nhẹ thổi cây lay động,
Lá vàng rớt xuống mặt hồ trong.
Sóng gợn lăn tăn Trăng tan mất,
Giật mình chợt hiểu được nghĩa
„KHÔNG“.

Berlin, 05.11.2005
Tâm Tịnh (GDPT Chánh Niệm)

Giác Viên thăng trầm qua 10 năm

— Minh Trường —

ACE Lam viên Âu châu thân mến!

Thời gian trôi qua thật mau, mới đây mà đã mười năm rồi. Mười năm so với một con người thì còn ít, nhưng so với một tổ chức thì quá dài. Một thời gian dài như vậy, nhìn lại coi chúng ta đã làm được gì, và có xứng đáng với kết quả đó không?

Giác Viên tuy chưa làm được gì lớn lao trong mười năm qua, nhưng những kết quả đạt được so với sự cố gắng của những anh chị em (ACE) trong GĐPT thì không thể coi là nhỏ. Tuy những đoàn sinh hiện còn đang sinh hoạt với Giác Viên không nhiều, nhưng những người đã được Giác Viên rèn luyện và trao tặng món quà tinh thần không phải là ít. Ngoài ra Giác Viên còn có tờ báo Sen Búp, mà đến nay đã ra được 11 số. Truyền thống tổ chức trại mỗi năm một lần, kỷ niệm ngày thành lập GĐPT Giác Viên, thì vẫn còn và vẫn được sự tham gia đông đảo của giới trẻ. Quan trọng hơn hết là vốn liếng Phật Pháp nằm trong lòng các đoàn sinh và những người đã đến với Giác Viên qua những lần tổ chức tự tu Bát Quan Trai, các ngày lễ Phật giáo, và nhất là những lần đi tham dự các khóa tu học Phật Pháp Na Uy và Âu Châu.

Nhớ lại những ngày đầu thành lập, lúc đó chúng ta chỉ có vốn vey vài người, cùng với anh Huỳnh Trường (HTr) Ngô Hùng sinh hoạt mỗi ngày vào buổi chiều suốt cả tuần. Anh Ngô Hùng chỉ là một đoàn sinh trong GĐPT khi còn ở bên đảo, nhưng khả năng của anh ta không thua gì một Huỳnh Trường. Anh không ngại xa xôi, từ Tampere bỏ thời gian một tuần xuống tận Helsinki để chỉ lại cho chúng ta cách thức sinh hoạt của GĐPT. Những thành viên đầu tiên đã học ráo riết trong một tuần lễ rồi sau đó tự sinh hoạt lấy và tạo nên một GĐPT Giác Viên ngày nay.

Trong thời gian đầu, kể từ ngày thành lập (20.6.94) cho đến cuối năm 1994, chúng ta không có HTr cho nên chúng ta đã chia ra mỗi nhóm ba người rồi thay phiên nhau hướng dẫn sinh hoạt. Đây là khoảng thời gian có thể nói là sinh hoạt hăng say nhất. Mỗi người chúng ta đi sinh hoạt rất đều đặn và còn rủ thêm bạn bè tới nữa. Có nhiều lúc đi sinh hoạt hơn cả 30 người. Lúc đó mỗi người chúng ta tự tìm tòi những trò chơi mới, những bài hát mới, rồi đến lúc sinh hoạt phổ biến lại. Sau một thời gian tự sinh hoạt, các bài hát và trò chơi cũng đã quen thuộc, nhằm lúc bên Na Uy có tổ chức khóa tu học Phật Pháp mùa đông lần thứ 9, Giác Viên liền đưa 10 đoàn sinh qua bên đó tham dự. Chuyến đi của họ có thể diễn tả như là khi xưa thầy Huyền Trang đi sang Ấn Độ thỉnh kinh vậy. Trên đường đi gặp biết bao nhiêu là khó khăn, trở ngại, vì đất lạ quê người, nhưng cuối cùng cũng tự mình đốt đuốc lên mà đi, tự mình tìm đến tận nơi tổ chức khóa tu học. Vì là lần đầu tiên tham dự khóa tu học cho nên không thể không xảy ra những bất mãn và khó chịu, nhưng đến cuối cùng cũng là “happy end”. Tất cả đều trở về trong không khí tươi vui, luyện tiệc và mang theo đầy những món quà tinh thần cần thiết để phát triển GĐPT.

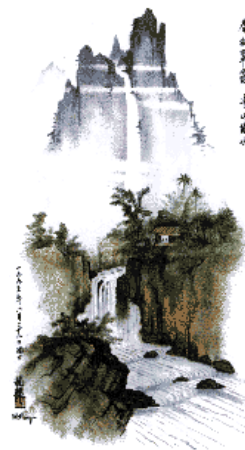
“Đi một ngày đàng, học một sàng khôn”, sau khóa tu học Phật Pháp Na Uy kỳ 9, Giác Viên đã học được rất nhiều. Bằng chứng là trong lần đại lễ Phật Đản năm 1995, Giác Viên đã ra một tờ báo tường thật đẹp và ý nghĩa để cho Phật tử xa gần đến dự lễ được hiểu biết thêm về GĐPT Việt Nam nói chung và GĐPT Giác Viên nói riêng. Sau đó anh Minh Trường thấy tờ báo tường hay quá, cho nên anh ta đã lưu lại và in ra thành một quyển tập nhỏ khổ A5 để sau này đem ra đọc lại cho vui. Nào ngờ, quyển tập nhỏ này lại khởi đầu cho một tờ báo nội san mà sau này được chọn cái tên là Sen Búp. Tuy nhiên Giác Viên cũng vẫn chưa có HTr để hướng dẫn sinh hoạt cho đúng hình thức của GĐPT Việt Nam. Mãi cho đến mùa hè năm 1995, Ban Hướng dẫn GĐPT Na Uy có tổ chức khóa huấn luyện HTr sơ cấp Lộc Uyển, Giác Viên liền cử 5 đoàn sinh đi. Những đoàn sinh đó chính là các anh Minh An, Minh Trường, Minh Hưng và các chị Nhật Trí, Nhật Thiện. Trước đó Giác Viên đã có 10 đoàn sinh đi tham dự khóa tu học

Phật Pháp Âu Châu kỳ 5 tại Đan Mạch, trong đó cũng có anh Minh Trường. Anh ta vừa mới về, liền nhận được “lệnh” là ngày sau phải lên đường sang Na Uy để tham dự trại Lộc Uyển. Tưởng là đi nhiều mệt mỏi, chắc khó thâm nhập được khi dự trại, nào ngờ qua bên đó, anh ta đoạt luôn chức thủ khoa đem về cho Phần Lan, làm cho Giác Viên nổi tiếng cả Na Uy. Sau kỳ trại này Giác Viên có được 5 HTr Lộc Uyển thay phiên nhau hướng dẫn để đưa sự sinh hoạt đi vào hệ thống rõ ràng. Được chừng vài tháng thì Giác Viên lại có thêm một HTr mới, đó là chị Diệu Trang từ Việt Nam sang và đã là HTr Lộc Uyển. Như tất cả đều biết rằng bên Việt Nam huấn luyện thì chất lượng hơn bên đây nhiều, cho nên với sự gia nhập của chị, sự sinh hoạt của Giác Viên đã nhanh chóng đi vào nề nếp.

Cho đến mùa đông năm 1995, Na-Uy theo truyền thống tổ chức khóa tu học Phật Pháp kỳ 10, Giác Viên lại có thêm 10 đoàn sinh sang tham dự. Qua bên đó thì mới được biết là có trại huấn luyện HTr cấp I A Dục, lồng trong khóa tu học này. Lúc đó anh Minh Trường và chị Nhật Trí “bị ép” vào tham dự vì Giác Viên đang thiếu HTr, cần phải đào tạo gấp để ra làm việc. Sau khi trở về, anh Minh Trường “bị” bầu làm Liên Đoàn Trưởng và chị Nhật Trí làm Liên Đoàn Phó. Dưới sự hướng dẫn của hai anh chị HTr A Dục mới ra lò này, sự sinh hoạt của Giác Viên cũng không có gì đặc biệt lắm. Giác Viên chú trọng nhiều về Phật Pháp, cho nên trong chương trình sinh hoạt, dù là nguyên ngày hoặc nửa ngày, đều có hai giờ Phật Pháp trong đó. Nói chung trong năm 1995 này, ngoài việc phụ Ban Trị sự tổ chức các ngày lễ Phật Đản và Vu Lan, Giác Viên còn tổ chức cắm trại ngoài trời, kỷ niệm ngày thành lập GĐPT Giác Viên. Tuy là lần đầu tiên tổ chức, nhưng ngày trại cũng khá thành công và từ đó về sau mỗi năm đều tổ chức và trở thành truyền thống của Giác Viên luôn.

Năm 1996 thì Giác Viên vẫn sinh hoạt bình thường, không có gì thay đổi lớn lao. Vẫn phụ với Ban Trị sự tổ chức những buổi lễ Phật Đản, Vu Lan, tổ chức các buổi tự tu Bát Quan Trai, và đưa đoàn sinh đi tham dự các khóa tu học Phật Pháp Na Uy và Âu Châu. Khóa Âu Châu kỳ này đã được tổ chức tại Hòa Lan, vậy mà cũng

có đến 10 đoàn sinh với 2 chiếc xe hơi đi qua đó tham dự. Giác Viên đã dần quen thuộc với những khóa tu học Phật Pháp và ngày càng cảm thấy thích thú hơn, cho nên càng về sau, Giác Viên càng có đông đoàn sinh đi tu học hơn. Ngoài ra Giác Viên còn có tổ chức một buổi sinh hoạt ngoài trời kỷ niệm ngày thành lập Giác Viên được hai tuổi. Kỳ trại này rất thành công với số lượng lẫn chất lượng, vì kỳ này là lần đầu tiên có văn nghệ, và các tiết mục đã làm cho tất cả trại sinh nhớ mãi. Còn về tờ báo thì cái tên Nội San Sen Búp đã được chính thức công nhận và trong năm đó Giác Viên đã cho ra đến hai số báo luôn, một số nói về ngày Phật Đản (số 2) và một số nói về ngày Vu Lan (số 3). Đến cuối năm, trong buổi lễ tổng kết cuối năm, Giác Viên ôn lại những gì đã làm được trong năm qua và hứa hẹn cho năm sau. Giác Viên còn trình bày về chuyến đi tham dự khóa tu học Phật Pháp mùa đông tại Na Uy sắp tới cho quý vị phụ huynh đoàn sinh biết để họ được an tâm khi đưa con em đi tu học. Quý vị phụ huynh chẳng những được an tâm mà còn ủng hộ tài chánh cho Giác Viên để giúp đỡ các em tiền lộ phí. Trong lần này, Giác Viên lần đầu tiên gởi đến quý vị phụ huynh vở kịch “Đường lên Niết bàn”, và vở kịch này cũng là món quà mà Giác Viên đã tặng cho khóa tu học bên Na Uy. Vở kịch đầu tay của Giác Viên đã làm chấn động cả khóa học, bởi vì khúc đầu của vở kịch thì rất là vui, nhưng đoạn cuối thì lại rất là buồn, đến nỗi có người xúc động quá mức làm tung bưng cả khóa học.

Đến năm 1997, Giác Viên được 3 năm tuổi và sự sinh hoạt đã đi vào nề nếp. Ngoài những công việc mà Giác Viên đã làm trong năm 1996, năm nay Giác Viên còn đảm trách thêm một công việc nữa, đó là tụng kinh cầu an, cầu siêu cho quý Phật tử trong nước. Bởi vì ở Phần Lan không có Thầy, nên không có ai đảm trách công việc trên nhằm đáp ứng nhu cầu của Phật tử địa phương. Giác Viên may mắn được tham dự nhiều khóa tu học, trong các khóa tu học, các đoàn sinh có dịp được gần gũi quý Thầy cùng với những bạn đạo thân tín, nên học hỏi được một ít cách thức tụng kinh gõ mõ. Trong tình trạng bất đắc dĩ, Giác Viên mới đứng ra đảm trách các công việc tụng niệm để cho Phật tử địa phương cảm thấy còn có được một ít an ủi khi Phần Lan không có Thầy. Cũng nhờ các công việc này mà Giác Viên ngày càng được nhiều người biết đến. Hơn nữa trong ngày sinh hoạt ngoài trời năm nay, Giác Viên lần đầu tiên tự in áo thun và phát hành cho trại sinh. Tuy áo thun không có gì đặc biệt lắm, nhưng đã được sự ủng hộ rất nhiệt tình của tất cả trại sinh, làm cho Giác Viên cảm thấy rất là vui. Còn về tờ báo Sen Búp thì năm nay Giác Viên vẫn cho ra hai số cho hai ngày lễ lớn Phật Đản (số 4) và Vu Lan (số 5). Nội dung của tờ Sen Búp ngày càng phong phú và kỹ thuật in ấn lại càng có tiến bộ hơn nhiều.

Trên con đường duy trì và phát triển, Giác Viên cũng có lúc thăng, cũng có lúc trầm và có lẽ trong năm 1998 này là giai đoạn đi xuống của Giác Viên, vì trong năm nay Giác Viên chỉ cho ra có một tờ Sen Búp mà thôi (số 6), tuy nhiên nội dung cũng vẫn còn phong phú như xưa. Còn về buổi sinh hoạt ngoài trời thì năm nay cũng bị thất bại, một phần vì thời tiết xấu, một phần do các anh chị HTr không có nhiều thời gian chuẩn bị cho nên buổi sinh hoạt ngoài trời không được thành công như ý, tuy vậy vẫn nghệ của ngày đó lại rất thành công. Lý do mà năm đó Giác Viên đi xuống có lẽ là vì số lượng đoàn sinh đã giảm xuống và một số anh chị Htr bận bịu nhiều công việc khác nhau như anh Minh Trường thì phải đi lính, mấy anh chị khác thì nào là chuyện gia đình, học vấn v.v... Ngoài ra những công chuyện Phật sự khác, Giác Viên vẫn lo đều đặn như là tổ chức các ngày đại lễ Phật giáo, tự tu Bát Quan Trai, nhất là các khóa tu học Phật Pháp bên Na Uy và Âu Châu, Giác

Viên đều có đoàn sinh tham gia. Trong năm nay hai anh chị Minh An & Nhật Thiện cùng nắm tay nhau bước vào con đường “chung thân” (15.08.1998).

Khi sự phát triển của GDPT gặp khó khăn thì những anh chị HTr đã cố gắng thật nhiều để duy trì sự sinh hoạt của Giác Viên. Mãi đến cuối năm 1999 thì tờ báo Sen Búp kế tiếp (số 7) mới được “tái xuất giang hồ”. Cũng vì muốn cho Giác Viên được duy trì và phát triển thêm, cho nên các anh chị HTr đã cố tìm đủ mọi cách thức để sinh hoạt, như là trong năm đó Giác Viên có thêm phần văn nghệ trong các ngày đại lễ Phật Giáo, nhất là trong khóa tu học Phật Pháp bên Na Uy, Giác Viên đã thành công với tiết mục “tứ song ca” tức là 4 nam 4 nữ vừa hát vừa diễn. Ngoài ra Giác Viên còn kết bạn thêm với hai GDPT tại Việt Nam, đó là GDPT Đức Minh tại Thủ Đức, cũng là gia đình mà lúc xưa chị Diệu Trang sinh hoạt, và GDPT Tịnh An tại Bình Định. Hơn thế nữa, năm nay Giác Viên còn tiếp tay để cứu trợ nạn lụt ở quê nhà qua hình thức kêu gọi và gom góp một số tiền để gửi về bên đó. May mắn là năm nay khóa tu học Phật Pháp Âu Châu được tổ chức tại Na Uy cho nên Giác Viên đã sang tham dự khá đông và còn có thêm những Phật tử khác ngoài GDPT cùng đến tham dự. Vào ngày 05.06.1999 anh Hoàng Thông đính hôn cùng chị Thùy Dung.

Qua bao nhiêu sự cố gắng, sự sinh hoạt của Giác Viên mạnh mẽ trở lại và trong những ngày sinh hoạt, cũng có khá nhiều bạn trẻ nghe danh của Giác Viên mà đến sinh hoạt chung, nhằm tìm hiểu về tổ chức của GDPT. Rất tiếc là chỉ có một số ít cảm nhận được sự lợi ích của tổ chức GDPT mà xin gia nhập. Trong số đó đáng được nhắc đến đó là hai chị em Huệ Hồng và Huệ Nhất, cả Nhuận Duyên và Như Lạc, tuy là người mới mà gắn bó và hy sinh cho Giác Viên khá nhiều. Đặc biệt trong ngày sinh hoạt ngoài trời năm nay có thêm một chương trình mới mẻ, làm cho trại sinh thêm phần hứng thú, đó là tiết mục thi nấu ăn mà giám khảo là Bác Gia Trường và các bác mạnh thường quân. Sau đó mới phát hiện ra là trong Giác Viên lại có nhiều nhân tài “nhà bếp” như vậy.

Năm 2000, Giác Viên lại có thêm một tin vui nữa đó là hai đoàn sinh Minh Phú và Huệ Liên kết tóc se duyên. Sự gặp gỡ của họ cũng bắt

nguồn từ những sinh hoạt của Giác Viên. Nhớ lúc đó là ông ngoại của Huệ Liên qua đòi, Giác Viên đến để tụng kinh cầu nguyện cho ông sớm về cõi Tịnh Độ, và cũng từ đó Minh Phú và Huệ Liên quen nhau. Sau đó vài tháng thì đến phiên anh Minh Hưng và chị Huệ Hoa tổ chức lễ cưới. Giác Viên đã tới dự không thiếu một người và đã để lại cho hai anh chị những kỷ niệm đẹp trong ngày đó. Chỉ trong một năm mà đến hai lần ăn tiệc cưới, Giác Viên đã quá vui vẻ và no nê. Còn về tờ báo thì năm nay Giác Viên cũng cho ra chỉ có một tờ (số 8) mà thôi, tuy vậy nội dung cũng vẫn còn phong phú như xưa.

Một khi đã bị xuống dốc rồi thì khó có thể đi lên được trở lại, như tờ báo của Giác Viên, lúc trước thì một năm ra hai số, dần dần chỉ còn lại một số mà thôi. Năm 2001 này cũng vậy, chỉ ra có một số (số 9) vào cuối năm với đề tài Mùa Vu Lan. Nếu suy nghĩ một cách khách quan thì chúng ta có thể thông cảm được, vì thời gian thay đổi thì hoàn cảnh của mỗi thành viên trong GĐPT cũng thay đổi, vả lại Giác Viên ngày càng có thêm nhiều chương trình mới lạ, thì không sao tránh khỏi sự giảm sút của những công việc cũ. Chương trình mới lạ này chính là phần thuyết trình cho mỗi đoàn sinh trong những ngày sinh hoạt. Lúc đó anh Minh Trường chịu trách nhiệm làm ra một danh sách. Những ai đã thuyết trình rồi thì được ghi vào trong danh sách, và tất cả những thành viên của Giác Viên đều phải thuyết trình. Điều kiện lúc đó là, trước khi lên thuyết trình thì phải có người đăng ký thuyết trình cho lần tới. Còn đề tài thì tự do, và buổi thuyết trình đó phải đạt được một kết quả nào đó mới được cho qua, nếu không thì phải bị thuyết trình lại. Điều kiện tuy hơi khó, nhưng tất cả đều đã đồng ý và tiến hành một cách tốt đẹp. Khi đó cũng có một vài đoàn sinh bị thuyết trình lại, nhưng họ không lấy đó làm mắc cỡ mà chỉ xem đó như là cơ hội thực tập lại mà thôi. Ngoài những công việc Phật sự hằng năm, Giác Viên cũng không có gì đặc biệt trong năm nay. Điều đáng nhắc đến là Giác Viên có thêm một vài đoàn sinh mới, đặc biệt có anh Minh Thanh. Anh đã có ý định gia nhập GĐPT Giác Viên lâu lắm rồi, nhưng vì ở xa nên không thuận tiện, năm nay gia đình anh dọn về Espoo, gần nơi sinh hoạt của Giác Viên, anh liền gia nhập và làm việc rất

nhật tình. Trong năm nay có điều hơi đáng tiếc là chỗ sinh hoạt của Giác Viên phải dọn sang nơi khác, cũng gần đó thôi, nhưng chỗ này nhỏ và chật hẹp hơn chỗ trước rất nhiều. Có lẽ những anh chị em trong GĐPT Giác Viên đã lớn, đã đến lúc lập gia đình, cho nên trong những năm gần đây, hết anh này tổ chức tiệc cưới thì đến anh kia. Năm nay thì đến phiên anh Minh Trường, anh cùng với chị Quảng Tú, đoàn sinh của GĐPT Thiện Hoa tại Thụy Sĩ, đi đến hôn nhân và đã được tất cả các anh chị em trong Giác Viên tổ chức cho một tiệc cưới thật vui vẻ và... nhớ đời.

Sau đám cưới thì chị Quảng Tú về sinh hoạt với Giác Viên một thời gian. Trong lúc này có thêm sự gia nhập của một số đoàn sinh khác nữa, chị Quảng Tú liền triệu tập và hướng dẫn một vài điệu vũ, cho nên những buổi lễ sau này, trong phần văn nghệ có thêm những tiết mục múa thật hấp dẫn, vì xưa nay Giác Viên chỉ biết đóng kịch mà thôi, chưa múa bao giờ, nên lần đầu tiên múa làm cho mọi người đều ngạc nhiên và khen ngợi không ngừng. Thời gian trôi qua năm 2002, Giác Viên vẫn sinh hoạt bình thường, nhưng trong chương trình có một ít thay đổi, đó là có thêm một giờ bất thường, trong giờ này có thể thực tập cách thức tụng kinh, niệm Phật hay ngồi thiền v.v... Đa phần đã được anh Minh Hưng hướng dẫn cách thức niệm Phật "kiểu mới" rất hay và rất thú vị. Cho đến tháng 4 năm 2002, anh Minh Trường và chị Quảng Tú dọn về Thụy Sĩ sống, Giác Viên chia tay hai anh chị trong ngậm ngùi. Sau sự ra đi của anh Minh Trường, Giác Viên có phần sa sút, nhưng một thời gian sau thì đã được điều chỉnh lại và sinh hoạt lại như bình thường. Đặc biệt năm nay lại có thêm 4 đoàn sinh sang Na Uy tham dự khóa huấn luyện Htr. sơ cấp Lộ Uyển, 4 vị đó là: Minh Lý, Minh Định, Minh Thanh và Huệ Hồng. Kỳ này lại để cho Giác Viên đoạt thủ khoa nữa. Người đem danh dự đó về cho Giác Viên chính là anh Minh Thanh. Sau khi dự trại về, 4 anh chị Htr. mới này thay phiên nhau làm việc. Họ trở lại sự sinh hoạt như lúc xưa, là cứ mỗi ba người thay phiên nhau hướng dẫn gia đình một thời gian. Trong khoảng thời gian sau này, vì những nghịch duyên của thời mạt Pháp, Ban Trị sự ở Helsinki và Espoo không còn làm việc nữa, cho nên Giác

Viên đã bị “bơ vơ”. Vì thế Giác Viên phải tự đứng ra tổ chức đại lễ Vu Lan. Tuy là lần đầu tiên, đơn thân độc mã, đứng ra tổ chức, nhưng buổi lễ đã hoàn mãn khá thành công và đa số Phật tử địa phương được nhiều lợi lạc, được cơ hội đến tham dự để học hỏi và hiểu biết thêm về ngày Vu Lan báo hiếu mà thực hành theo. Cũng vào dịp mùa hè này, chị Như Phụng cùng sánh duyên với anh Đức Nguyên (03.08.02), ACE Giác Viên đã chúc mừng anh chị một trận ra trò. Đến 22.09.02 thì anh chị Như Tài & Như Lạc cũng đính hôn, ACE trong gia đình cũng quây anh chị một trận. Cho đến cuối năm, Giác Viên lại tổ chức một buổi tiệc nho nhỏ để đón Tết, trong ngày đó cũng có hai anh chị Minh Trường và Quảng Tú từ Thụy Sĩ về thăm gia đình và cùng tham gia vào. Đặc biệt là có đốt pháo (bằng bong bóng) rất hay và náo nhiệt. Anh Minh Định chính là tác giả của màn này.

Có lẽ vì quá bận rộn trong năm vừa rồi, cho nên mãi đến đầu năm 2003, tờ Sen Búp kế tiếp (số 10) mới được ra đời. Kỳ này số bài vở khá nhiều và giá trị, cho nên tờ báo hơi dày hơn so với những tờ trước. Như ai cũng biết là Giác Viên coi nặng về vấn đề học Phật Pháp, cho nên ngoài những giờ học Phật Pháp và tự tu Bát Quan Trai ra, năm đó Giác Viên còn thỉnh một số Thầy ở những nước lân cận sang để tổ chức khóa học Phật Pháp cuối tuần cho bà con Phật tử Phần Lan có dịp đến nghe Pháp. Ngoài ra những khóa tu học Phật Pháp, những ngày sinh hoạt ngoài trời và lễ tổng kết cuối năm, Giác Viên vẫn tham dự và tổ chức như bình thường.

Thấm thoát, mới đây mà Giác Viên đã được mười tuổi. Năm 2004 đối với Giác Viên thật rất đặc biệt, vì là năm thứ mười, cho nên mọi sự tổ chức đều rất quan trọng, như trong ngày tổ chức buổi sinh hoạt ngoài trời, Giác Viên có in áo thun để phát hành cho trại sinh, kỷ niệm mười năm thành lập của Giác Viên. Trong ngày đó còn có sự hiện diện của anh Minh Trường và chị Quảng Tú từ Thụy Sĩ về. Ngày trại tuy bị trời mưa, nhưng cũng đã thành công được phần nào. Chiều về còn có văn nghệ tại nơi sinh hoạt của Giác Viên nữa. Nói về khóa tu học thì năm 2004 được tổ chức tận Ý Đại Lợi, vậy mà cũng có những khuôn mặt của Giác Viên tham dự. Về tờ nội san Sen Búp thì đầu năm nay đã ra số 11 rồi, và số 12 Giác Viên dự

định ra là cuốn Kỷ Yếu Kỷ niệm mười năm thành lập Giác Viên. Vào ngày 28.08.04 Chị Thiện Thu - thủ quỹ nhà ta làm lễ đính hôn cùng anh Truyền Minh. Trong năm nay cũng có hai người âm thầm về Việt Nam “đeo gông”, đó là anh Minh Pháp sánh duyên cùng chị Đồng Phát. Chị Huệ Từ đính hôn cùng anh Đình Hương.

Mười năm qua, Giác Viên ba chìm bảy nổi, nhưng vẫn mãi tiến bước trên con đường phụng sự đạo pháp. Bao nhiêu năm qua, nếu không có lòng tin và lý tưởng rõ ràng, thì Giác Viên không sao sống nổi cho đến ngày hôm nay. Thật tình mà nói, sự sống còn của Giác Viên là nhờ vào những sự cố gắng thật nhiệt tình của tất cả những ACE trong GDPT Giác Viên, đã không ngại hy sinh thời gian, tiền của, cũng chỉ vì lý tưởng và mục đích của GDPT Việt Nam mà thôi. Mong rằng tất cả hiểu được tầm quan trọng của sự sinh hoạt GDPT mà mãi duy trì, để cho con em chúng ta sau này có cơ hội, nơi chốn tốt đẹp, để đến mà sinh hoạt, mà vui chơi một cách lành mạnh, hưởng được những sự hạnh phúc an lành như chúng ta đã và đang hưởng. Xin phép được thay mặt cho Giác Viên, xin chân thành cảm ơn tất cả những ACE trong GDPT Giác Viên đã và đang cố gắng duy trì cho sự sinh hoạt của Giác Viên được mãi tồn tại.

Cáo Lỗi

Trên Sen Trắng số 20, trang 10, trong bản tin sinh hoạt của GDPT Quảng Đức có đăng một tấm ảnh "Đại lễ Phật Đản 2549 tại chùa Khánh Anh mới", vì lý do kỹ thuật nên tấm ảnh chỉ là một ... "khung trắng" oái hàng chữ ghi chú mà thôi.

Nội san Sen Trắng Âu châu xin cáo lỗi cùng ACE trong GDPT Quảng Đức, quý đạo giả, và xin quý vị niệm tình hộ xả cho.

BBT xin chân thành cảm ơn.

CÔNG HẠNH CỦA THIỀN SƯ VẠN HẠNH

>>> HTr Nguyễn Siêu <<<

Tóm lược tiểu sử: Thiền Sư VẠN HẠNH

Ngài họ Nguyễn ... không rõ tên tục của ngài là gì? Người làng Cổ Pháp, nay là làng Đình Bảng, phủ Từ Sơn, tỉnh Bắc Ninh - Nhà ngài đời đời thờ Phật. Thuở nhỏ ngài đã thông minh đặc biệt. Ngài tham học tất cả các học thuyết của cả tam giáo. Đặc biệt ngài khảo cứu Kinh, Luận sâu sắc của Phật Giáo. Nhờ nghiên cứu rộng rãi các học thuyết nên ngài hiểu cả kinh dịch, lý số, địa lý, thiên văn, toán học, và tướng số. - Năm 20 tuổi ngài xuất gia, thọ giáo với Đinh Tuệ Thiền sư, từng học với Thiền Ông trưởng lão, tức là Pháp tự thứ hai của phái thiền Tỳ-ni-đa-lưu-chi. Thiền Ông tịch rồi, ngài chuyên luyện pháp "Tổng trì tam ma địa" ngôn ngữ thường như Tiên tri, Sấm ngũ. Năm 1018, niên hiệu Thuận Thiên thứ 9, ngài vô bệnh mà tịch. Để lại bài kệ:

*Thân như điện ảnh hữu hoàn vô
Vạn mộc xuân vinh thu hựu khô
Nhậm vận thịnh suy vô bố úy
Thịnh suy như lộ thảo đầu phô.*

Thơ Dịch:

*Thân như bóng chớp chiều tà
Cỏ xuân tươi tốt, thu qua rụng rời
Sá chi suy thịnh chuyện đời
Thịnh suy như hạt sương rơi đầu cành*

(Trích Thiền sư V.N.

Hoà Thượng Thích Thanh Từ)

Hộ Quốc An Dân: Đất nước sau một ngàn năm bị người Tàu đô hộ, máu xương của quân dân nước Việt đã đổ ra không biết là bao nhiêu, những chiến công hiển hách đánh đuổi quân xâm lược phương bắc vẫn không bảo vệ được đất nước, dân tộc luôn chịu nô lệ người Tàu.

Nhà Đinh sau khi dẹp yên các loạn quân trong nước xong, liền mở bang giao với Trung Hoa. Nhờ sự cố vấn và tài ngoại giao của hai ngài Thiền sư Ngô Chân Lưu (Khuông Việt Thái sư) và Thiền sư Pháp Thuận. Nhà Tống bên Tàu công nhận nền độc lập

của nước ta, từ đó lần đầu tiên nước ta có độc lập, tự chủ, Đinh Bộ Lĩnh lên ngôi hoàng đế lấy hiệu là Đinh Tiên Hoàng Đế, mặc áo cấm bào ngồi ngang hàng với vua nhà Tống bên Tàu.

Đinh Bộ Lĩnh lên ngôi chưa được bao lâu, vua nhà Tống bên Tàu thấy công nhận nền độc lập của nước Nam là một thất bại. Liền tổ chức gián điệp để giết Đinh Tiên Hoàng, hy vọng lấy lại quyền cai trị nước ta. Đinh Tiên Hoàng chết vài năm sau, thì Lê Hoàn lên ngôi lấy hiệu Lê Đại Hành, cũng được sự cố vấn của Khuông Việt Thái sư, và Thiền sư Pháp Thuận, đất nước vẫn giữ được độc lập. Dưới hai triều đại Đinh - Lê, đất nước nhờ độc lập, thái bình thì kinh tế cũng được phát triển, sự học hành phát triển nên dân trí cũng được quan tâm. Từ đó Phật Giáo nước nhà được phát triển mạnh, vấn đề đạo đức cũng được vua lưu tâm đặc biệt.

Khi vua Lê Đại Hành về già, bệnh hoạn liên miên, trí tuệ không còn sáng suốt, nên thường có những quyết định sai lầm. Con trai vua thì đông nhưng nhà vua vẫn chưa lập Thái tử, vì vua thấy các hoàng tử còn quá nhiều thất xuất nên chưa nghĩ đến việc truyền ngôi cho ai! Các đại thần trong triều thì mỗi người mỗi hướng nuôi nấng loạn. Chắc chắn khi vua Lê Đại Hành nằm xuống không thể nào tránh khỏi cảnh nôi da xáo thịt! Ngoại xâm đang chực chờ sẵn đợi có cơ hội sẽ tràn vào dấy binh đao, máu đổ xương rơi. Dân tộc lại sẽ điêu linh thống khổ, rồi phải trở lại chịu sự đô hộ của người Tàu một lần nữa.

Lúc bấy giờ thiền sư Vạn Hạnh ở chùa Lộc Tổ. Đêm đêm sau khi xuất thiền ngài hay ra sân ngắm nhìn sao trời, đêm nào ngài cũng thấy u ám một cách ảm đạm. Mỗi buổi sáng ngài thường ngắm mặt trời mọc, mặt trời mọc thì hiện một màu đỏ ối như màu máu, và trong lúc thiền hành ngài thấy không khí nặng nề, hôi hám, thoang thoảng có mùi tanh của máu. Ngài đoán biết tương lai sẽ có đao binh, nhân dân thống khổ, Đạo pháp sẽ bị xói mòn trầm trọng.

Thỉnh thoảng ngài nhận được tin tăng lữ bị hành hạ, chùa viện bị phá phách bởi nạn các nho sĩ dựa vào các quan lại trong triều. Dân chúng thì kêu ca trước nạn sách nhiễu của các quan chức địa phương. Kinh tế sa sút, dân chúng đói khát. Nạn tham quan ô lại tràn lan trong cả nước.

Với tấm lòng Từ bi, thiền sư Vạn Hạnh không thể ngồi yên trước Quốc nạn, Pháp nạn sắp xảy ra trong nước. Nhưng ngày qua ngày, ngài vẫn không tìm ra phương cứu vãn.

Một đêm trăng sáng, sau khi xuất thiền, lòng nao nao không sao ngủ được, bước ra sân ngồi ngắm trăng, ngài thấy phương đông xuất hiện một vì sao lạ, sáng thật là sáng, có tỏa ra ánh hào quang, ngài cho đây là một điềm lành. Sáng hôm sau mặt trời mọc lên thì ánh bình minh tươi mát trong bầu trời trong thanh, hiền dịu khác hơn mọi ngày khác. Lòng cảm thấy vui mừng, ngài chậm rãi thiền hành trong sân chùa, rồi ra ngoài xóm, thôn, thỉnh thoảng ngài đón nhận một mùi thơm của hương Chiên Đàn. Ngài mừng thầm đã có quý nhân xuất hiện để cứu dân cứu nước. Kể từ ngày cảm nhận được những điềm lành xuất hiện, ngài chuyên tâm cầu nguyện cho sự thái bình của đất nước, sự no ấm của nhân dân.

Cũng từ hôm đó ngài thường vân du đây đó để tìm hiểu cuộc sống của dân tình, nghe ngóng tình thế. Đặc biệt, cố tìm cho ra dấu tích mà ngài đã đem tâm nghiên cứu, và nuôi hy vọng sẽ đem lại niềm vui cho cả muôn dân. Nhưng đến đâu ngài cũng nghe dân tình than oán, nạn tham quan ô lại, nạn đói khát, nạn dịch bệnh lan tràn. Các chùa viện hoang phế, tăng chúng đói rách, không ai thăm hỏi, còn bị quan lại sách nhiễu hăm dọa đủ điều. Ngài thấy đau lòng trước Quốc nạn, Pháp nạn của dân tộc.

Một hôm trở về quê xưa, qua làng Đình Bảng thấy phong cảnh nơi đây có phần tươi mát hơn các nơi khác, đi từ đầu làng đến cuối làng, thấy rất là yên tĩnh, ngài nghĩ làng này có khí thiêng. Tìm đến chùa Cổ Pháp do sư Khánh Vân trú trì, trước cổng chùa, nhìn cảnh sắc, ngài đoán biết chùa đang hưng thịnh. Vừa bước vào cổng chùa thì gặp chú tiểu đang quét lá. Nhìn thấy ngài, chú bỏ chổi xuống, chấp tay vái chào:

- Con xin kính lễ sư ông ạ!

Ngài xá chào chú tiểu:

- Mô Phật, chú tên gì?

- Mô Phật, con tên là Công Sơn ạ!

- Sư ông Trú trì có ở nhà không?

- Dạ có ạ.

- Chú vào thưa với sư ông có sư Vạn Hạnh đến viếng chùa.

- Dạ dạ, con vào thưa ngay ạ.

Chú tiểu đi vào thì ngài rảo quanh chùa ngắm cảnh trí, ngài bỗng giật mình khi thấy trên một phiến đá có viết hai câu:

Đêm khuya chân mỗi không dám giuổi

Chỉ sợ Sơn Hà - Xã Tắc nghiêng

(Khẩu khí Lý Công Uẩn)

Ngài mừng thầm nơi này có khẩu khí Quân Vương, hy vọng những nghiên cứu, tìm kiếm của ta sẽ tìm thấy nơi này. Đang đứng ngắm cảnh, thì từ trong sư Khánh Vân và tiểu Công Sơn đi ra, đằng xa sư Khánh Vân trông dáng dấp oai nghi thông tuệ của sư Vạn Hạnh mà ngài nghe danh từ lâu nay mới gặp. Khách chủ chào nhau, thăm hỏi nhau về sức khỏe, sư Khánh Vân hướng dẫn thiền sư Vạn Hạnh thăm cảnh chùa.

Sau khi cùng khách lễ Phật rồi, sư Khánh Vân mời sư Vạn Hạnh vào nhà khách uống trà hàn huyên, tâm sự một hồi thiền sư Vạn Hạnh mới mở lời:

- Nay sư huynh, không hiểu sao bản tăng thấy cảnh sắc nơi đây có vẻ khác thường lắm! Trong chùa có gì lạ chẳng?

- Sư huynh thấy có sự lạ sao? Chùa này xưa nay vẫn thường, có gì khác đâu!

- Mạn phép hỏi: sư huynh có bao nhiêu đệ tử?

- Chẳng dám giấu gì sư huynh, bản tăng có hai đệ tử, đệ tử lớn Công Sơn là người mới dâng trà đó, đệ tử Công Uẩn hiện đi lấy củi chưa về.

- Thế từ lâu nay sư huynh có theo dõi chuyện thời thế không? Theo bản tăng nhận xét, rồi đây Đạo Pháp còn tiếp tục gặp nhiều khó khăn!!

- Sư huynh hay vân du khắp chốn nên rõ tình hình. Bản tăng cứ ru rú một chỗ thế này chẳng biết gì cũng lấy làm thẹn. Có gì xin sư huynh rộng lượng chỉ bảo cho biết.

- Không dám, tuy nhiên bản tăng cũng ngại ngần đưa ra những nhận xét thô thiển của mình xem có hợp ý sư huynh không. Quả tình, bản tăng có vân du nhiều nơi thật, nhưng đến nơi nào thấy cảnh sắc già lam cũng tiêu điều, bản tăng lấy lo lắm! Không ngờ khi đến đây thì thấy cảnh sắc lại khác hẳn, thật đáng mừng. Nếu quả thật sắp tới đây có pháp nạn thì chính nơi này là chỗ cứu đạo đấy!

- Sư huynh nói thế chú bản tăng và chúng đệ tử đức mỏng tài cạn mà trông gì!

Tuy nói thế nhưng sư Khánh Vân lại vui nghì tới người học trò nhỏ của mình, bấy lâu nay sư đã có những nhận xét so sánh giữa hai đệ tử, thật là một trời một vực. Cũng lúc ấy, tiểu Công Uẩn vác một bó củi đi vào. Sư Vạn Hạnh nhìn thấy tiểu Công Uẩn thì giựt mình. Tiểu Công Sơn liền ra ngoài báo cho Công Uẩn biết chùa đang có khách. Đệ tử Công Uẩn vào xin ra mắt sư bá và sư phụ. Sắc mặt sư Vạn Hạnh sáng hẳn lên, sư gật đầu cười với Công Uẩn rồi nhìn sư Khánh Vân:

- Mừng cho sư huynh có một đệ tử xứng đáng.

Sau khi chào khách, tiểu Công Uẩn đi lo công việc. Sư Khánh Vân khi ấy cũng cười tươi nét mặt nói với sư Vạn Hạnh:

- Sư huynh chắc biết xem tướng! Sư huynh thấy tiện đệ tử thế nào?

Sư Vạn Hạnh gật gật cái đầu nói:

- Quý lắm! quý lắm! Về học vấn, Công Uẩn đạt tới đâu rồi?

Sư Khánh Vân bèn đem tông tích, đạo hạnh cùng học vấn của Công Uẩn kể hết cho sư Vạn Hạnh nghe:

- Một buổi chiều, khi bàn tăng đang dạo bước ngắm hoa ở sân sau thì chợt nghe tiếng người ồn ào phía trước. Chú tiểu Công Sơn từ ngoài đi vào lật đặt lại gần thưa: - "Bạch thầy, không biết ai đã đem một đứa bé trai bỏ trước cửa chùa, nó đang khóc dữ quá, xin thầy ra xem thử" - "Mô Phật, để đó thầy ra xem sao!"

Tiện đệ thông thả đi trước, tiểu Công Sơn nối gót theo sau. Những người đang đứng quanh đứa trẻ thấy tiện đệ đi ra thì đều hướng về tiện đệ chấp tay xá và nói như đồng loạt:

- Nam mô A Di Đà Phật.

- Mô Phật, chào các đạo hữu.

Một người đàn bà thưa:

- Bạch thầy, không biết con ai đem bỏ đây, nó khóc quá mà ai bồng nó cũng không nín. Tội nghiệp thằng nhỏ, trông kháu quá!

Đứa trẻ được đặt nằm ngửa trên một tấm vải thô màu nâu, đang quơ tay, quơ chân khóc dữ dội. Tiện đệ tiến lại gần đứa trẻ, đứng nhìn nó. Đứa trẻ bỗng im bật chăm chú nhìn, rồi vươn tay lên như đòi bồng. Mọi người có vẻ ngạc nhiên lắm. Tiện đệ quay lại hỏi:

- Thế các đạo hữu có biết đây là con ai và người nào mang nó lại bỏ đây?

Một người đàn ông thưa:

- Bạch thầy, con đang gánh củi ngang qua đây thì thấy một người đàn bà từ nơi này đi ra có vẻ hấp tấp lắm. Ban đầu con không để ý làm gì nhưng sau đó con nghe tiếng trẻ khóc, con ngạc nhiên nhìn lại thì thấy đứa trẻ này, khi ấy người đàn bà đã khuất dạng đâu mất rồi. Con lại gần thì đứa trẻ càng khóc thét lên, con phải dõng ra. Kể đó những người này kéo lại, thấy đứa trẻ dễ thương ai cũng muốn bồng nhưng hễ ai đưa tay đến là thằng nhỏ lại khóc thét lên. Không ngờ bây giờ thấy thầy nó lại im thin thít và đòi bồng như vậy, kể cũng là một sự lạ. Con nghĩ có thể đứa trẻ này nó có duyên với chùa.

Tiện đệ ngồi xuống cạnh đứa trẻ, nó mỉm cười với tay lên nhưng tiện đệ không bồng, bèn nói với mọi người:

- Bây giờ các đạo hữu hãy giúp thầy dò tìm người nào đã đem con bỏ lại nơi này. Tìm ra, thầy có cách nói chuyện và tìm giải pháp giúp thân nhân đứa trẻ. Thầy nghĩ người nào đó chắc có nỗi khổ tâm. Trong khi chờ đợi tìm ra tông tích đứa bé, thầy nhờ một đạo hữu nào đem đứa bé về săn sóc, chùa có thể phụ cấp cho về mặt vật chất. Thầy xem tướng đứa trẻ này không phải tầm thường đâu. Nào! nó nín khóc rồi, đạo hữu nào lại bồng nó về đi!

Một người đàn bà tiến lại nói:

- Thầy để con lo việc này cho.

Nhưng khi người đàn bà tiến lại đưa tay toan bế đứa trẻ thì nó giãy nảy và khóc thét lên. Người đàn bà cố gắng mấy lần nhưng vô hiệu.

- Thôi con xin chịu!

Mấy người khác đều thay nhau thử bồng, nhưng đứa trẻ nhất quyết không chịu và một mực đòi tiện đệ. Tiện đệ bèn gọi chú tiểu Công Sơn lại bế thử, thì mọi người ngạc nhiên thấy đứa nhỏ nín khóc và chịu cho bồng. Mọi người đều cười:

- Thôi thằng nhỏ quả là có duyên với Phật rồi!

- Mô Phật, bây giờ tạm thời cứ yên như vậy đã.

Nhưng thầy nhờ các đạo hữu phải tìm gấp tông tích của đứa trẻ cho thầy nhé!

- Bạch thầy chúng con sẽ cố gắng.

Từ khi chú bé được đem vào chùa, tiểu Công Sơn phải bận rộn hơn một chút. Tuy thế để bù lại, cái không khí trong chùa lại khởi sắc vui vẻ hơn. Chú bé không mấy khi khóc, không làm nũng. Những khi tiện đệ và tiểu Công Sơn bận kinh kệ hoặc công việc, chú bé một mình đùa nghịch vui vẻ với món đồ chơi, chú không làm phiền ai hết. Quá lắm chú chỉ bò quanh trong phạm vi được tiểu Công Sơn chỉ định. Bàn tăng, tiểu Công Sơn và những khách đến

lễ chùa đều cảm thấy vui vẻ khi đùa chơi với chú bé. Chú tỏ ra rất thông minh, bắt chước tiếng nói khá nhanh và biết nghe lời dạy bảo. Không như những đứa trẻ khác, chú không ăn uống ầu, không chơi dờ. Khi đi cầu, đi tiểu, chú cũng kêu và chờ người lớn giúp đỡ chú không bao giờ làm bậy. Vào chùa được mười ngày thì chú biết ngồi. Sau đó không lâu chú tập đứng, tập đi và chỉ ba tháng sau là chú có thể đi lui đi tới khắp chùa được rồi. Sự có mặt của chú nhỏ trong chùa không làm trở ngại việc tu học bao nhiêu, mà lại tăng thêm sự vui vẻ nên tiện đệ cũng như tiểu Công sơn cũng không mấy nôn nóng việc tìm tông tích thân nhân đứa bé nữa. Bốn tháng trôi qua, vẫn không thêm được một tin tức gì khác về gia đình chú nhỏ, tiện đệ đành cười, nói: "Con ai đem bỏ chùa này, Nam mô A Di Đà Phật con thầy, thầy nuôi!"

Bấy giờ tiện đệ mới tính đến việc chọn một cái tên cho chú nhỏ. Không biết con ai thì làm sao biết họ gì? suy nghĩ rồi quyết định cho chú nhỏ lấy họ Lý của tiện đệ. Tiện đệ lại đặt tên cho chú nhỏ là Công Uẩn. Ở bên cạnh tiện đệ, tất nhiên Lý Công Uẩn cũng trở thành chú tiểu.

Khi bắt đầu dạy chữ nghĩa, tiện đệ vô cùng ngạc nhiên về sự thông hiểu mau chóng và nhớ dai của Công Uẩn, giảng đâu hiểu đó, đọc đâu nhớ đó, chẳng bao lâu Công Uẩn có thể đối đáp ngang ngửa với tiểu Công Sơn. Riêng về thơ phú thì Công Uẩn vượt hẳn cả Công Sơn. Trong thơ của Công Uẩn thường toát ra một thú khẩu khí kỳ dị. Như một hôm Công Uẩn phạm lỗi, bị tiện đệ phạt trói nằm giữa điện Phật suốt đêm, Công Uẩn thốt ra hai câu: "**Đêm khuya chân mỗi không dám giuổi. Chỉ sợ sơn hà xã tắc nghiêng**". Bần tăng nghe vừa mừng vừa sợ. Hàng ngày tiện đệ càng chuyên tâm dạy dỗ cho Công Uẩn nhiều hơn.

Suy nghĩ một lúc, sư Vạn Hạnh nói:

- Sư huynh có thể nào cho bần tăng mượn Công Uẩn một thời gian được không?

- Để làm gì?

- Thú thật với sư huynh, bần tăng có một đệ tử võ nghệ siêu phàm, cũng muốn cho Công Uẩn được truyền thụ cái võ nghệ đó. Đồng thời, bần tăng cũng muốn có thời gian gần gũi với Công Uẩn để chỉ dạy cho chú một ít kiến thức kinh bang tế thế. Sư huynh thấy vậy có được không?

- Đâu cần thiết phải vậy? Thật sự Công Uẩn cũng đã được bần tăng truyền chút võ nghệ đủ giữ thân rồi. Còn một kẻ đã muốn rời tục lụy thì còn ôm cái

thuật kinh bang tế thế vào người, đâu có hay gì. Bần tăng muốn tiện đệ tử chăm lo kinh sách để sớm đạt Đạo, để giác ngộ đại chúng thoát cảnh trầm luân trong bể khổ là toại nguyện rồi.

- Như vậy sư huynh chưa hiểu ý bần tăng. Thú thật với sư huynh, bần tăng vốn cũng có học chút đỉnh về việc xét đoán thời thế. Xem tướng người. Nếu bần tăng không nhìn sai, đạo Phật rồi đây có thể vướng vào vòng nước lửa, đất nước ta có thể rơi vào vòng nô lệ. Chúng ta rất cần một người có khả năng cứu nước giúp đời, mà người đó dưới mắt bần tăng, có thể là Lý Công Uẩn.

- Xin lỗi sư huynh, lý của sư huynh bần tăng thấy còn mơ hồ. Lôi kéo người có khả năng đi tới bến giác trở lại vòng tử sinh, bần tăng thật áy náy lắm. Thôi thì xin sư huynh tha cho tiện đệ tử.

- Sư huynh ạ! Đạo có thể bao trùm vũ trụ, nhưng người theo đạo không nên tách rời sự an nguy của tổ quốc. Bần tăng sở dĩ phơi bày cả lòng mình ra mà thỉnh cầu sư huynh, chính là vì nước, mà cũng là vì Đạo nữa. Nếu như nước bị tàn phá, dân bị công cùm bởi ách nô lệ, sư huynh có thể thoải mái ngồi im lìm để tìm đạo giải thoát được không? Những kẻ vô thần, dị giáo họ có để cho sư huynh yên ổn ngồi tu không? Việc đời luôn luôn biến cải, nếu mình cứ nhất nhất đi theo một nguyên tắc e rằng lạc hậu, để rồi phải ân hận khi nhìn thấy đất nước điêu linh! Giả sử đạo Phật có giới cấm sát sanh, nhưng vùng mình ở có một con cọp cứ luôn hại người, mình có thể vì giới cấm mà cứ để cho cọp giết người hoài hay sao? Sư huynh cho rằng Lý Công Uẩn có khả năng đi tới bến giác, thì tới bến giác cũng chỉ có một mục đích là cứu độ chúng sanh chứ gì? Đồng ý là khi đã đạt đạo, cái khả năng cứu độ, giải thoát sẽ nhiệm mầu hơn. Nhưng chẳng lẽ cứ hướng tới đó mà lơ cái việc cứu vớt những kẻ trầm luân ngay bên cạnh mình sao? Bậc nhân giả ở trong chốn ba quân, hay giữa trường đời đen bạc vẫn giữ tâm ý tự tại, tùy hoàn cảnh mà tìm phương tiện cứu độ chúng sanh cũng là một cách tu vậy, không lý việc diệt gian trừ tà để cứu chúng sanh thoát cảnh trầm luân, binh lửa cũng có tội sao? Giờ đây vua Lê Đại Hành đã già mà chưa lập thái tử, con trai ngài thì quá đông, Nho giáo đã bắt đầu lộng hành trong triều, rõ ràng là mầm loạn đã chứa sẵn rồi, các đại thần trong triều thì riêng mỗi người mỗi bụng chờ cơ hội, chắc chắn sẽ có cảnh huynh đệ tương tàn xảy ra. Nước Tàu tham lam thì lúc nào cũng rình rập chờ cơ hội. Nếu sư huynh cho Công Uẩn đi với bần tăng mà sau này lời dự

đoán của bàn tăng không đúng, tất nhiên Công Uẩn cũng sẽ trở về với sư huynh thôi. Còn nếu sư huynh không chịu nghe bàn tăng mà sự việc ấy quả thật xảy ra thì e công đức của sư huynh sẽ sút mẻ nặng, xin sư huynh suy nghĩ kỹ lại.

Sư Khánh Vân trầm ngâm suy nghĩ. Sư biết người học trò của mình khác thường đấy. Nhưng sư làm sao dám nghĩ rằng chú tiểu đó lại có khả năng làm thay đổi vận nước! Sư Vạn Hạnh có hy vọng quá đáng không? Sư cũng có nghe phong phanh về sự tác oai tác quái của một số quan lại địa phương dựa vào sự che chở của một số đại thần đang gây thế lực của triều đình. Những sự dự đoán của sư Vạn Hạnh nghiệm ra cũng có lý lắm!

- Sư huynh đã nói cạn lời như vậy bàn tăng đâu dám làm cản trở đại sự này. Tuy nhiên, nên để cho Lý Công Uẩn quyết định thì hay hơn.

Sau đó, tiểu Công Uẩn đã theo sư Vạn Hạnh về chùa Lục Tổ.

Kể từ khi Công Uẩn về bên cạnh, sư Vạn Hạnh luôn lưu tâm hướng dẫn tu học cho Công Uẩn. Đặc biệt ngài lưu ý đến khẩu khí, tính tình, đạo đức của Công Uẩn. Tài học vấn Công Uẩn có một thông tuệ lớn, nên đạt kết quả rất nhanh. Qua các tràng thi, Công Uẩn lúc nào cũng đậu thủ khoa, nên được vua quan kính trọng. Đạo hạnh, tài đức của Công Uẩn được lan truyền khắp nơi.

Không bao lâu, Lý Công Uẩn vào Hoa Lư làm quan. Nhờ tài xuất chúng, đức độ siêu quần, uy tín ông lan rộng trong dân chúng cũng như triều đình. Chưa tới 30 tuổi, ông đã được phong chức Tả Thân Vệ Điện Tiền Chỉ Huy Sứ. Cùng thời gian này, nhà Tiền Lê đang trên đà tuột dốc kinh khủng. Vua Lê Đại Hành tuổi già bệnh hoạn liên miên cho nên suy tính rất lầm lẫn. Mùa xuân năm Giáp Thìn (1004), ngài mới lập con thứ ba là Long Việt lên làm Thái tử trong khi các mộng lớn đã căng đầy trong đầu óc các hoàng tử khác. Tháng 3 năm Ất Ty, vua Lê Đại Hành qua đời. Thế là ba vị hoàng tử Ngân Tích (con cả), Long Kính, Long Đĩnh nổi loạn đánh nhau luôn tám tháng ròng, Long Việt mới chính thức lên ngôi được. Ngân Tích bỏ trốn rồi bị giết. Long Kính, Long Đĩnh đầu hàng. Nhưng chỉ ba ngày sau, Long Đĩnh lại thuê người lên vào cung ám sát được vua Long Việt. Long Đĩnh cướp ngôi xưng là "Khai Thiên Ứng Vận Thánh Văn, Tác Thiên Sùng Đại Đạo Hiếu Minh Quang Đại Đế". Vụ ám sát vua Long Việt xảy ra làm các quan lớn nhỏ của triều

đình kinh hoàng bỏ chạy tứ tán. Chỉ còn lại viên quan Thân Vệ Lý Công Uẩn ở lại ôm thân vị vua xấu số mà khóc. Hành động trung thành và can đảm này của Công Uẩn đã chinh phục được sự nể nang của Long Đĩnh. Nhưng Long Đĩnh lên ngôi lại liền bị các hoàng tử Long Ngân, Long Kính nổi dậy đánh tới bờ. Phải hơn một năm sau Long Đĩnh mới dẹp yên loạn lạc.

Long Đĩnh có lẽ là ông vua tàn bạo nhất thế giới. Bình thường ông ưa thích lấy chuyện giết chóc làm trò vui. Nhiều lần đích thân xuống nhà bếp tự tay thọc huyết bò, gà, heo rồi trao cho nhà bếp. Ông bắt tử tù quần rơm vào mình, tẩm dầu rồi đốt cho nóng chạy trước khi chết. Ông bắt tù leo lên cây, rồi sai đốn cây cho ngã. Ông sai trói tử tù dưới chân cầu để chờ nước lên cho chết ngộp như thế nào. Nghe ở Ninh Giang có nhiều rắn độc, ông sai trói tù nhân bên mạn thuyền rồi cho bơi qua, bơi lại để cho rắn cắn chết. Có khi ông cho để mía trên đầu nhà sư mà róc vỏ rồi giả vờ trật tay cho dao bổ xuống đầu làm cho chảy máu, trong số đó có nhà sư Quách Ngang, nhà sư nổi tiếng thời bấy giờ. Ông biết nhà chùa không ăn thịt chó, thì ông sai gia nhân làm tiệc thịt chó trong chùa cho ông ăn, để rồi bắt các sư phục vụ.

Năm Nhâm Thân, ông đánh dẹp giặc Mán, bắt được một tù trưởng đem về đánh đập hành hạ. Tên này chịu không thấu nên kêu tên tục vua Lê Đại Hành mà chửi. Thế mà Long Đĩnh sung sướng cười ha hả vì lâu nay Long Đĩnh vẫn hờn giận vua cha đã cố ý không truyền ngôi cho mình. Long Đĩnh lại hoang dâm vô độ nên mắc bệnh đến nỗi không ngồi dậy được. Lúc lâm triều ông thường phải nằm nghiêng nên người đời thường gọi là vua Ngọa Triều. Thế mà ông vẫn tìm niềm vui bằng cách sai mấy tên hề nhái tiếng những viên quan tấu trình công việc, làm chốn triều đình không còn thể thống gì hết, thậm chí ông muốn các quan nói tục cho ông nghe.

Trong tình trạng triều đình như thế, sư Vạn Hạnh bèn ráo riết bí mật vận động sắp đặt ra một cuộc chính biến để cứu vớt lê dân. Dân chúng đồn ầm lên về chuyện có một cây Gạo lớn ở làng Diên Hồng bị sét đánh gãy, trên thân cây tróc vỏ thấy có mấy chữ "Hòa đao mộc lạc. Thập bát tử thành". Chữ hòa, chữ đao, chữ mộc hợp lại thành chữ Lê. Chữ thập, chữ bát, chữ tử hợp lại thành chữ Lý. Câu chữ hán trên được chiết tự và giải nghĩa thành "Lê rụng, Lý thành" không bao lâu khắp quân đội, lẫn dân chúng đều nghe lời truyền Sấm đó!!

Giữa lúc đó thì vua Ngọa Triều bỗng mắc bệnh nặng rồi qua đời. Người con mới 4 tuổi của ông được ông di chiếu truyền ngôi. Thấy cơ hội đó, một viên quan có thể lực trong triều là Đào Cam Mộc bèn đến gặp Lý Công Uẩn và bàn: "Hồi trước đức vua tối tăm, bạc ác nên lòng trời chán ghét, con ngài thì bé nhỏ quá làm sao kham nổi việc nước trong buổi đa nạn này! Dân chúng đang chờ chân chúa như khát nước mong mưa. Thân Vệ nên theo gương Thang - Võ để cho dân nhờ. Trước đây họ Lê lấy nước của họ Đinh được coi là chính đáng thì nay Thân Vệ làm việc này cũng vậy, trên hợp ý trời, dưới thuận lòng dân, chú khư khư giữ cái tiết mọn làm gì?"

Lý Công Uẩn trả lời:

- Ông muốn đem cái họa giết ba họ đến cho tôi sao? Tôi không dám nghe đâu!

Đào Cam Mộc trở về. Nhưng hôm sau ông lại đến gặp Lý Công Uẩn và nói:

- Lời sấm đã rõ họ Lý sẽ dấy lên, đổi họa ra phúc cho đất nước. Thân Vệ còn ngần ngại gì nữa?

Lần này thì Lý Công Uẩn xiêu lòng:

- Ý ông và sứ Vạn Hạnh giống nhau, nhưng làm sao cho trong ấm ngoài êm?

- Dân đang đói khổ, Thân Vệ là người công bình, khoan thứ vỗ về ai lại không nghe!

Được sự bằng lòng của Lý Công Uẩn. Đào Cam Mộc chủ động triệu tập các quan, lợi dụng lòng căm ghét của họ đối với vua Ngọa Triều, ông thuyết phục họ tôn Lý Công Uẩn lên ngôi Hoàng Đế, cuộc chính biến không đổ một giọt máu, được cả quan, dân vui mừng đón nhận.

Chú tiểu Công Uẩn của chùa Cổ Pháp bấy giờ đã trở thành vua Lý Thái Tổ. Ngài là vị vua khai sáng ra triều Lý. Một triều đại tiếng tăm lừng lẫy về những chiến công phá Tống, bình Chiêm, đưa an bình đến cho muôn dân, đưa đất nước lên một thời cực thịnh nhất.

Sau khi lên ngôi, Lý Thái Tổ cho dời đô từ Hoa Lư về Thăng Long. Ngài chú tâm cải thiện nền kinh tế và giáo dục. Về nông nghiệp, ngài cho đắp đê Cừ Xá để tránh thủy tai hàng năm làm thiệt hại mùa màng. Về văn học, ngài cho lập văn miếu để tôn sùng Nho học và mở khoa thi tam giáo (Phật, Lão và Nho giáo).

Vốn xuất thân từ cửa thiền, Lý Thái Tổ đặc biệt trọng đãi và khuyến khích Phật giáo. Ngài thỉnh sư Vạn Hạnh làm Quốc sư và cho sửa Tam Tạng kinh điển để truyền bá đạo Phật. Ngài cũng cho xuất

tiền kho để xây 8 ngôi chùa ở phủ Thiên Đức (châu Cổ Pháp, quê hương ngài). Tại thành Thăng Long, ngài cho lập chùa Thiên Ngự, chùa Vạn Tuế và cung Thái Thanh. Bên ngoài thành Thăng Long thì ngài cho xây chùa Thăng Nghiêm, Thiên Vương, Cẩm Y, Long Hùng, Thánh Thố, Thiên Đức và Thiên Quang. Ngoài ra những chùa đồ nát ở các địa phương khác đều được ngài cho tu sửa.

Việc cải tổ lớn lao nhất của vua Lý Thái Tổ, nhờ ảnh hưởng Phật giáo nên ngài đã bãi bỏ được hình luật đặt vạc dầu và nuôi cọp, beo để trừng trị tội phạm như dưới hai triều Đinh, Lê.

Bản sắc từ bi của Phật giáo đã ảnh hưởng mạnh mẽ đến chính sách trị dân của cả triều Lý. Như vua Lý Thái Tông tha tội không giết Nùng Trí Cao, người đã nổi loạn, vì ông ta là người còn lại duy nhất của một dòng họ. Như Lý Thánh Tông không giết vua Chiêm Thành là Chế Củ. Cũng như chính vua Lý Thánh Tông, vào một mùa đông cực lạnh đã ra lệnh đem chăn, mền, áo lạnh ra phát cho tù nhân, cho xét giảm tội và tha bớt cho họ về nhà kéo trời lạnh.

Việc thiền sư Vạn Hạnh thấy trước vấn nạn của đất nước, ngài đã phấn đấu, tận tâm nuôi dạy, yểm trợ để tạo điều kiện cho Lý Công Uẩn làm chủ đất nước, bài thơ "Cây Gạo" thể hiện quan điểm chính trị nêu trên. Ngài mưu cầu hạnh phúc cho mọi người, chính là lúc ngài đã thể hiện hành động cứu khổ, cứu nạn của một vị Bồ Tát. Ngài nhập thế đem đạo vào đời để giải trừ Quốc nạn, khi Lê Long Đĩnh chết, triều đình rối ren, vua còn nhỏ, ngài đã uyển chuyển lèo lái tình thế lúc ấy, nên cơn Quốc nạn, Pháp nạn đã không còn và dân chúng cũng thoát cảnh lầm than thống khổ.

Việc đã đến phải đến, việc đổi họa ra phúc cho đất nước chỉ ở đầu hôm sớm mai, mà không động đến binh đao. Hơn nữa, dân chúng đang khao khát một Chân Chúa ra đời, như đại hạn mong mưa. Lý Công Uẩn lên ngôi cũng chính đáng, thuận lòng Trời, hợp lòng dân, canh tân lại xã hội đang đi tới hồi đổ nát tả tơi.

Hình ảnh Thiền Sư Vạn Hạnh, tạo nên một Lý Công Uẩn là một tấm gương cho thế hệ hôm nay. □

(Trích: Tích truyện Thiền Sư Trấn Vương Kỳ)

